

Politiker! Scenen er din, vis os hvem du er!

**- En undersøgelse af grænsen mellem det private og
det offentlige i den politiske kommunikation**

Studerende: Jesper Beyer Lindhard

Uddannelsessted: Aalborg Universitet

Specialet udgør: 10. semester på kandidatuddannelsen i kommunikation

Vejleder: Anders Horsbøl

Afleveringsdato: 20. oktober 2016

Titelblad

Specialets titel:

Politiker! Scenen er din, vis os hvem du er!

- En undersøgelse af grænsen mellem det private og det offentlige i den politiske kommunikation

Studerende: Jesper Beyer Lindhard

Specialet udgør: 10. semester på kandidatuddannelsen i kommunikation

Uddannelsessted: Aalborg Universitet

Vejleder: Anders Horsbøl

Afleveringsdato: 20. oktober 2016

Omfang: 166.766 anslag

Abstract

The self-representation of politicians as both humans and competent politicians is more important than ever before, which is why I find it interesting and useful to investigate the balance between the private and the public content in the political communication.

This Master thesis examines political communication on Facebook and the use of content that is extremely private in nature. The purpose of this examination is to gain an understanding of how the private content is communicated and how it is re-contextualized by respectively the media and the receivers on Facebook. Furthermore, the purpose of this examination is to explain how the use of extremely private content affects the understanding of the boundary between the private- and the public sphere. In order to gain knowledge on this matter, two cases are being investigated in this Master thesis. The content of these cases is the empirical data, on which the examination is based. Each of the cases includes a Facebook post, which is posted by two different Danish politicians. Each case also includes two Facebook comments and a news article.

The theoretical approach in this Master thesis is based on the work of Erving Goffman, Joshua Meyrowitz and Stig Hjarvard.

This Master Thesis concludes that it is beneficial for the politicians to use extremely private content in their communication. The use of extremely private content enhances the politicians' authenticity, and thereby the degree of authority. The use of Facebook gives the politician a greater control over the representation of the extremely private content. This means that there is a continuous battle between the media and the politicians in terms of who should decide, where the boundary between the public- and the private sphere should be.

Indholdsfortegnelse

Abstract	0
Indledning	1
Problemformulering	4
- Begrebsafklaring	4
- Formål og tilgang	5
Kombination af metoderne	6
Socialkonstruktivisme	6
Case Beskrivelse	7
Metode	8
- Kritisk diskursanalyse	9
- Casestudie	14
- Selektionskriterier	20
Analysestruktur	27
Teori	29
- Goffman	29
- Meyrowitz	32
- Hjarvard	34
Analyse	36
- Maja Panduro – Case 1	36
- Tekst	36
- Diskursiv praksis	41
- Anders Samuelsen – Case 2	47
- Tekst	47

- Diskursiv praksis	51
Social praksis	56
Konklusion	64
Litteraturliste	67
Bilag 1 – Maja Panduros statusopdatering	69
Bilag 2 – Kommentarerne til Maja Panduros statusopdatering	70
Bilag 3 – Nyhedsartikel – Maja Panduro	71
Bilag 4 – Anders Samuelsens statusopdatering	73
Bilag 5 – Kommentarerne til Anders Samuelsen statusopdatering	74
Bilag 6 – Nyhedsartikel – Anders Samuelsen	75

Indledning

Mennesket og politikerens er to vigtige elementer i politikerens selvfremsstilling. Dette skyldes, at vælgerne ikke kun vil have den autoritære og evigt stærke lederskikkelse og politisk-kvalificerede politiker. Meget tyder på, at vælgerne ønsker, at dem, der skal repræsentere dem, også besidder menneskelige kvaliteter, som de kan identificere sig med (Langer, 2011: 46).

"If leaders are to represent us, citizens need to think and feel that they are not only authoritative and capable persons but also attractive objects of identification and personal trust. As a result, leaders have always had to pursue 'representative adequacy': a delicate balance between the ordinary and the extraordinary, between distance and proximity, between resemblance and difference, and to project themselves, somehow as both human and heroic" (Langer, 2011: 46).

Det er i nutidens samfund, daglig kost at politikere, i deres selvfremsstilling, forsøger at fremstå som menneske og politiker på samme tid. En sådan selvfremsstilling kunne f.eks. være som den omsorgsfulde mor, der tager sig af familien, den medmenneskelige og barmhjertige samaritaner, der passer på de svageste eller den hårdtarbejdende mønsterbryder, der har bagagen fyldt med erfaringer om livets modgang og om livet uden for magtens centrum. Eksempler på dette i dansk politik er f.eks. Lars Løkke Rasmussen og hans cykel-entusiasme; Anker Jørgensen, som blev boende i en lille lejlighed, trods en post som statsminister eller fortællingen om Pia Kjærsgaard, der gik fra hjemmehjælper til leder og medstifter af et af Danmarks største partier.

Ligesom politikerne, der lægger stor vægt på deres selvfremsstilling som menneske og politiker, så har både pressen og medierne også et stort fokus på politikernes menneskelige sider.

Dette betyder, at politikerens ikke er ene om at definere og fortælle historien om dem selv.

Mennesket bag politikerens har historisk set altid haft en vigtig rolle i det politiske spil. At politikerne forsøger at styre og manipulere, hvordan de præsenterer sig som politiker og som menneske, har været almindeligt igennem historien (Langer, 2011: 45). Personaliseringen af politikerne er altså ikke et nyt fænomen, der ryster grundvolden for vores måde at beskue og forstå det politiske spil såvel som den politiske kommunikation på. Det er derfor ikke heri det interessante ligger. Det interessante er derimod med de midler og den måde, hvorpå politikerens fremstiller og personaliserer sig selv og, ikke mindst, den måde, hvorpå pressen dækker dette.

Et nyere element i fænomenet politisk personalisering, som er opstået ud fra teknologiske og

kulturelle udviklinger, er de sociale medier. Af de mange sociale medier der i dag eksisterer, er Facebook det største. Det er derfor ikke til at ignorere med dets ca. 1,6 milliarder aktive brugere hver måned (Zephoria.com). Politikerne har også taget de sociale medier til sig og i særdeleshed mediet Facebook. I 2007 fik de sociale medier deres egentlige gennembrud i den politiske kommunikation i Danmark i forbindelse med valget (Jensen, 2013: 197). Den daværende statsminister, Anders Fogh Rasmussen, anvendte Facebook til at promovere sin politik i løbet af valgkampen, men han brugte den også til at arrangere løbeture. Ikke nok med at Anders Fogh Rasmussen brugte Facebook som redskab til at fremme og prædike politiske budskaber, så brugte han også mediet til at vise omverdenen en mere personlig side af ham selv. Udover at 2007 var det år, hvor de danske politikere for alvor begyndte at benytte sig af Facebook og andre sociale medier, var det også det år, hvor brugen af mediet hos politikere for alvor fik en omfattende pressedækning (Jensen, 2013: 197). Pressen begyndte altså at interessere sig for politikernes aktivitet på Facebook.

I dag er det ikke ualmindeligt, at pressen bringer historier skrevet eller fortalt på baggrund af en politikers aktivitet på Facebook. Et slående eksempel på en politikers Facebook aktivitet, som har fået omtale i pressen og som nok står meget klart i mange menneskers bevidsthed, er udlændinge-, integrations- og boligminister fra Venstre, Inger Støjbergs statusopdatering om de larmende indvandrerdrønne i biografen. Opdateringen fik enorm mediedækning og omtale i pressen og medførte heftige debatter om alt lige fra selve tonen i debatten til den danske indvandrerpolitik. Med andre ord så lever vi i en tid, hvor politikernes aktivitet på Facebook er med til at skabe en del af nyhedsbilledet og ikke mindst den offentlige debat. Med denne kendsgerning kan der argumenteres for, at der er sket en ændring i magten mellem den journalistiske presse og politikere, da politikere ikke, i samme omfang som tidligere, er afhængig af pressen i forbindelse med deres kommunikation med borgerne. De sociale medier giver politikere mulighed for at springe mellemløbet over og derved tale direkte med befolkningen.

Dette fænomen diskuterer, blandt andre, den amerikanske israelske sociolog Elihu Katz og kalder det for disintermediation. Disintermediation er et begreb, der stammer fra økonomiens felt og betyder, i al sin enkelthed, at mellemmanden i en forsyningskæde bliver ekskluderet (Katz, 1988: 30). Eksempelvis hvis producenten af et produkt selv begynder at levere deres varer til kunden, og derfor ikke har brug for et transportfirma. Katz pointerer, at nogle analytikere mener, at et eksempel på disintermediation kunne være, da privatpersoner, via deres computer, begyndte at handle aktier uden hjælp og indblanding fra professionelle børsmæglere (Katz, 1988: 30). Katz' formål med

undersøgelsen af fænomenet beskriver han således:”(...)I want to discuss the generic question of what happens when a communicator invents a new medium, or adapts an extant one, to disintermediate some middleman(...)” (Katz, 1988: 30).

Et eksempel på disintermediation i en kommunikationsmæssig sammenhæng er, ifølge Katz, da Bibelen blev oversat fra latin. På den måde var det nu muligt for den almene kristne befolkning, at kommunikere direkte med Gud uden at skulle igennem præsterne, som var de eneste, der hidtil havde været i stand til at læse og derved tolke Bibelen (Katz, 1988: 31). Ligesom med Bibelens oversættelse og derved til en vis grad overflødiggørelsen af præsterne, så har Facebook og dets indtog i den danske politik også haft en indflydelse eller konsekvens, om man vil. Det har betydet, at politikerne nu er i besiddelse af deres eget medie, hvorfra de uzensureret og ufiltreret kan kommunikere med vælgerne. Politikerne er, med andre ord, ikke længere afhængige af pressen og medierne i samme omfang som tidligere.

Der er ingen tvivl om, at Facebook er et vigtigt kommunikationsredskab i opbygningen af politikerens selvfremsstilling. Politikerne bruger mediet til at vise deres politiske gøren, samtidig med, at de giver modtagerne korte og kontrollerede indblik i deres privatliv. Det sker dog med jævne mellemrum, at Facebook anvendes til offentliggørelser af mere privat karakter.

Metaforisk talt kan denne handling ses som skuespilleren, der på teaterscenen midt i sin optræden, pludselig træder ud af sin karakter og afslører detaljer fra sminkerummet. Denne teatraliske måde at anskue interaktionismen på, kendetegner specielt den canadiske sociolog, Erving Goffman og ikke mindst Joshua Meyrowitz, som netop er inspireret af Goffmans teorier omkring interaktionen og derudfra har videreudviklet sine egne teorier. Både Goffman og Meyrowitz forsøger begge, via deres teorier, at forklare interaktionens regioner. De forklarer situationsbestemt adfærd i forbindelse med interaktionen.

I artiklen “*The personalization of mediated political communication: A review of concepts, operationalizations and key findings*” taler forfatterne af artiklen, Peter Van Aelst fra University of Antwerp, Tamir Sheafer fra Hebrew University of Jerusalem og James Stanyer fra Loughborough University, om en grad af personaliseringen kaldet privatization, som refererer til den stigende vigtighed i, at politikere fremstår som almindelige mennesker og som private individer (Van Aelst et. al, 2012: 206). Men er der en grænse for, hvor personlig en politiker bør være i sin kommunikation og hvilken betydning kan denne personlige selvfremsstilling få for grænsen mellem det private og det offentlige? Denne interesse og undren har resulteret i en problemformulering,

som herunder bliver præsenteret.

Problemformulering:

Hvordan kommunikerer politikerne på Facebook via statusopdateringer af særdeles privat karakter og hvordan bliver dette rekontekstualiseret af pressen og af modtagerne på Facebook? Hvilken indvirkning har inddragelsen af det særdeles private i det offentlige rum på grænsen mellem disse to sfærer?

Underspørgsmål:

- Hvordan identificerer politikerne sig selv i statusopdateringerne?
- Hvordan forbinder og italesætter de det private og det offentlige?

Begrebsafklaring

For at sikre mig at problemformuleringen forstås på den rigtige måde, finder jeg det nødvendigt at begrebsafklare nogle af problemformuleringens centrale begreber.

Særdeles privat karakter

Med dette begreb henvises der til en bestemt grad af privathed. Det særdeles private kan forstås som emner der normalt hører til inden for husets fire vægge, f.eks. seksualitet, sygdom, misbrug, interne familiære problemer mm. Denne grad af privathed dækker over elementer som ofte er forbundet med tabu, skam, og frygt for udstødelse fra omverdenen i forbindelse med offentliggørelse af dette.

Italesættelse

Begrebet italesættelse er et hyppigt brugt begreb i hele dette speciale og en central del af problemformuleringen, hvorfor jeg finder det nødvendigt at begrebsafklare dette.

Italesættelse som en handling, skal forstås som det, det der. Dvs. en måde hvorpå at noget bliver talt om. Til at forstå begrebets indflydelse på meningsdannelsen finder jeg det relevant at beskue begrebet igennem socialkonstruktivistiske briller. Jeg vil med andre ord tage afsæt i en socialkonstruktivistisk opfattelse af sproget (italesættelsen) som værende konstituerende for virkeligheden (Rasborg, 2014: 405).

Rekontekstualisere

At rekontekstualisere noget skal i dette speciale forstås som den handling der finder sted når pressen og modtagerne på Facebook italesætter indholdet i politikernes statusopdateringer og derved placerer indholdet i en anden kontekst.

Formål og tilgang

Jeg vil i dette speciale undersøge problemformuleringen ud fra en kritisk diskursanalytisk tilgang, med fokus på, hvordan politikerne retorisk i deres Facebook statusopdateringer kommunikerer.

Formålet med dette speciale er ikke at redegøre for, hvorvidt politikernes kommunikation af særdeles privat karakter, er hensigtsmæssig eller strategisk rigtig eller forkert. Formålet er, at undersøge de kommunikative diskurser, der måtte opstå, når en politiker vælger at offentliggøre noget meget privat og personligt på det sociale medie Facebook og når dette, på den ene eller den anden måde, bliver rekontekstualiseret af pressen og af modtagerne på Facebook. Formålet med specialet er, i forlængelse af dette, at belyse hvorledes det personlige og det private i den politiske kommunikation, kan påvirke en grænse mellem det private og det offentlige. Undersøgelsen vil være bygget op som et casestudie, indeholdende to cases, som hver især repræsenterer forskellige karaktertræk og dimensioner.

I dette speciale er der tale om et fokus på tre aktører i den politiske kommunikation; politikerne, pressen og modtagerne (borgerne). Ud fra ønsket om at undersøge hvorledes det særdeles private i den politiske kommunikation påvirker grænsen mellem det private og det offentlige, finder jeg det nødvendigt, at disse tre aktører alle er repræsenteret i empirien. Bevæggrunden for dette tager udgangspunkt i en inspiration fra Brian McNairs beskrivelse af elementerne i en politisk kommunikation. I Brian McNairs beskrivelse af den politiske kommunikation påpeger han, at der eksisterer tre aktører; politiske aktører, borgerne og medierne. De politiske aktører er dem, der forsøger at få indflydelse på beslutningsprocesserne ved at opnå politisk magt. Borgerne er publikummet for den politiske kommunikation og derved målet for et forsøg på at overtale og skabe tilslutning. Medierne fungerer som både et transmitterende organ af politisk kommunikation, men også som et afsendende organ af politisk kommunikation (McNair, 2007: 3-12).

Kombination af metoderne

Som tidligere nævnt tilgår jeg min undersøgelse med inspiration i Norman Faircloughs kritiske diskursanalyse. Grunden til dette kommer ud fra et ønske om lingvistisk at undersøge politikernes statusopdateringer af særdeles privat karakter, og hvorledes dette bliver rekontekstualiseret af pressen og af modtagerne. Ydermere på baggrund af et ønske om at forstå hvorledes sprogbruget influerer på forståelsen af forskellige begreber og fænomener. Faircloughs tilgang adskiller sig fra andre diskursanalytiske tilgange ved at fremhæve vigtigheden i en systematisk lingvistisk analyse af sprogbruget, og i forlængelse af dette, at indbringe socialanalytiske perspektiver, for at kunne være i stand til at forklare forbindelserne mellem teksterne og de samfundsmæssige og kulturelle processer (Jørgensen & Phillips, 2013: 78). Jeg finder derfor en overensstemmelse mellem denne undersøgelses formål og Faircloughs kritiske diskursanalytiske tilgang.

Som bidrag til den kritisk diskursanalytiske tilgang, ønsker jeg at trække på et metodisk bidrag i form af casestudiet. Dette finder jeg relevant, da en sådan inddragelse af casestudiet som metode, kan foregribe visse problematikker ved brugen af den kritiske diskursanalyse. En problematik ved Faircloughs tilgang kan være hans manglende beskrivelse af, hvordan analyseobjekterne udvælges og hvor mange, der er nødvendige. Selv analyserer Fairclough enkelte tekster, hvilket Jørgensen & Phillips påpeger som problematisk i forhold til at vise, hvordan de diskursive praksisser er med til at konstituere og forandre den sociale verden. De foreslår derfor, at man med god grund kan analysere reproduktionen og transformationen af diskurser på tværs af flere tekster (Jørgensen & Phillips, 2013: 102). En sådan flertekstelig tilgang, med henblik på at identificere reproduktionen og transformationen af diskurserne, finder også sted i dette speciale, da jeg, som tidligere nævnt, vil se på politikernes statusopdateringer, modtagernes kommentarer på Facebook og pressens nyhedsartikler om statusopdateringerne. I denne forbindelse finder jeg det relevant at inddrage casestudiet som metode, da denne giver forskellige bud på metodiske tilgange til udvælgelsen og organiseringen af empirien.

Socialkonstruktivisme

Et afgørende punkt for udfærdigelsen af et undersøgelsesdesign er, at afklare den videnskabsteoretiske tilgang for undersøgelsen. Dette er nødvendigt for at sikre sig en bevidsthed om hvorledes viden tilegnes. Dvs. måden hvorpå empirien anskues og bearbejdes og hvorledes der

tolkes på resultaterne. I dette speciale tillægger jeg mig overvejende en videnskabsteoretisk tilgang med udgangspunkt i socialkonstruktivismen. Jeg vil i det følgende kort redegøre for relevante aspekter af socialkonstruktivismen og argumentere for valget heraf.

Grundpræmissen for det socialkonstruktivistiske perspektiv bygger på en opfattelse af, at ”(...) *den virkelighed vi søger at erkende, aldrig er den ”virkelige virkelighed”, men derimod altid en fortolket virkelighed*” (Rasborg, 2014: 403). Virkeligheden skabes derved igennem de fortolkninger, individet placerer på fænomenerne, der omgiver det i det sociale, deraf navnet socialkonstruktivismen. Hertil bør det nævnes, at et centralt element i socialkonstruktivismen er, at det peger på, at fænomener, der eksisterer i samfundet, ikke eksisterer for evigt i deres grundform, men derimod over tid kan forandres eller forsvinde. Med andre ord opstår fænomener og vores forståelse af virkeligheden af disse, igennem historiske og sociale processer, og ligeledes ændres de også igennem disse processer (Rasborg, 2014: 403-404).

Traditionelt set bevæger det diskursanalytiske felt sig inden for et socialkonstruktivistisk erkendelsesparadigme, hvorfor jeg så også tillægger mig denne videnskabsteoretiske tilgang i min undersøgelse. Ved den diskursanalytiske tilgang tages der også udgangspunkt i, at måden, hvorpå vi forstår og erkender verden, er historisk, kulturelt og socialt bestemt, lige som socialkonstruktivismen foreskriver det (Jørgensen & Phillips, 2013:14). De rejste spørgsmål i dette speciale ligger i sin udformning også op til en sådan tilgang, da målet heri netop er at belyse, hvorledes grænsen mellem det private og det offentlige påvirkes af en politisk kommunikation af særdeles privat karakter. For at finde ud af dette, belyses pressens og borgernes rekontekstualisering af den politiske kommunikation. Det er med andre ord et forsøg på at finde den socialt konstruerede virkelighed igennem en analyse af sproget. Der arbejdes ud fra den præmis, at den måde, vi forstår vores verden på, skabes i sociale processer og handlinger.

Case Beskrivelse

I det følgende præsenteres de to cases. En argumentation for de forskellige valg, der ligger til grund for disse to cases og deres indhold, bliver præsenteret i afsnittet selektionskriterier. En fuldttekst version af statusopdateringerne, nyhedsartiklerne og kommentarerne er at finde under Bilag.

Case 1: Maja Panduro

Case 1 består af en statusopdatering, en udvalgt nyhedsartikel og to udvalgte kommentarer fra

Facebook.

Statusopdateringen er postet på Facebook den 11. marts 2016 kl.15:56 af den socialdemokratiske miljøordfører, Maja Panduro. I statusopdateringen offentliggør Maja Panduro, at hun er blevet sygemeldt med depression og angst, efter at have været ramt af stress i en længere periode.

Lidt over to timer efter at Maja Panduro har postet offentliggørelsen vedrørende sin sygemelding, skriver BT en artikel på baggrund af denne statusopdatering med overskriften: ”Toppolitiker trækker stikket: Sygemeldt med depression og angst”. I artiklen bliver Maja Panduros situation beskrevet og der bliver henvist til- og linket til selve hendes statusopdatering fra Facebook. Øverst i artiklen er der et billede fra Folketingssalen den 9. oktober 2014, der viser en højgravid Maja Panduro og tre af hendes socialdemokratiske partifæller.

Case 2: Anders Samuelsen

Case 2 indeholder ligesom Case 1, en statusopdatering, en udvalgt nyhedsartikel og to udvalgte kommentarer fra Facebook.

Statusopdateringen er fra den 6. november 2011 og er skrevet af Anders

Samuelsens. Opdateringen, som Anders Samuelsen har lavet på sin egen private Facebookprofil, som dog er åben for offentligheden, omhandler en sag, hvor Anders Samuelsen angiveligt, på vegne af en anden person, skulle have betalt en narkogæld til nogle rockere. Sagen fik stor mediebevågenhed, og Anders Samuelsen kom under stort pres fra både journalistisk- og politisk side.

I statusopdateringen fortæller Anders Samuelsen, at det er hans søns narkogæld, han har betalt.

Ydermere erklærer han sin kærlighed til sin søn og slutter af med en bøn til pressen, om at de lader hans søn være i fred.

Kort tid efter Anders Samuelsens offentliggørelse, skriver avisen Politiken en nyhedsartikel herom. Nyhedsartiklen har overskriften: “Anders Samuelsen: Jeg betalte min søns narkogæld”. I artiklen bringes historien om, for hvem Anders Samuelsen har betalt en narkogæld. Artiklen indeholder et billede af Anders Samuelsen sammen med en partikollega.

Metode

I følgende afsnit vil kritisk diskursanalyse, casestudiedesign og selektionskriterier blive præsenteret.

Kritisk diskursanalyse

Jeg har i dette speciale valgt at benytte mig af kritisk diskursanalyse til at belyse projektets problemstilling og derved besvare problemformuleringen heri. Jeg vil hertil lade mig inspirere af Faircloughs tredimensionelle model.

Hvad er diskurs?

Overordnet set dækker ordet diskurs ofte over en forestilling af den ene eller anden karakter om, at vores sprog er inddelt og struktureret i forskellige mønstre. Det, vi siger, følger et bestemt mønster alt afhængig af, hvilke sociale domæner vi befinder os i (Jørgensen & Phillips 2013: 9). Som sagt er denne beskrivelse af, hvad begrebet diskurs dækker over, forholdsvis overordnet og stadig ikke præcist defineret, hvorfor det er nærliggende at kaste et blik på Faircloughs egen definition af begrebet diskurs. Fairclough definerer en diskurs på to forskellige måder, afhængig af hvilken grammatisk form, begrebet diskurs anvendes i. Fairclough definerer diskurs som en måde at tale på, der giver betydning til oplevelser ud fra et bestemt perspektiv og som sprogbrug som social praksis (Fairclough, 2008: 17). Jørgensen og Phillips kommer med en mere simpel definition af begrebet diskurs. De definerer det således: ”(...) *en diskurs er en bestemt måde at tale om og forstå verden (eller et udsnit af verden) på*” (Jørgensen & Phillips 2013: 9).

Diskurser handler derfor om det, vi siger; hvordan det, vi siger bliver konsumeret og hvilke betydninger dette konstruerer og forandrer i omverdenen.

Nøglebegreber

Norman Fairclough er en britisk lingvist og diskursanalytiker, der siden 80'erne har været en af de mest markante og fremtrædende tænkere inden for diskursteorien og kritisk diskursanalyse.

Overordnet set, forsøger kritisk diskursanalyse at: ”(...) *opstille teorier og metoder til teoretisk at problematisere og empirisk at undersøge relationerne mellem diskursivpraksis og sociale og kulturelle udviklinger i forskellige sociale sammenhænge*” (Jørgensen & Phillips 2013: 72).

Det der kendetegner Faircloughs tilgang til kritisk diskursanalyse og det, der derved adskiller hans fra de fleste andre diskursteorier, er, at han kombinerer tekstanalyse og social analyse. Fairclough mener ikke, at en lingvistisk tilgang i sig selv er nok, da dette blot tilsidesætter forholdet mellem teksterne og de samfundsmæssige og kulturelle strukturer (Jørgensen & Phillips 2013: 78). Denne tilgang til diskursanalysen er også et udtryk for Faircloughs syn på diskurser, som værende både

konstituerende og konstitueret, altså varierende og fleksible, hvilket også adskiller ham fra andre kritiske diskursanalytikere, da de generelt antager en større grad af stabilitet.

En diskursanalytisk tilgang kan sættes i et utal af forskellige kontekster og anvendes på et utal af forskellige måder. Når det er sagt, er det vigtigt at huske på, at diskursanalyse ikke er en konkret analysemetode, som kan anvendes løsrevet fra det teoretiske og metodologiske grundlag (Jørgensen & Phillips 2013: 12). Det er med andre ord ikke en opskrift, eller en facitliste på, hvordan man skal gå til værks i sin analyse, men derimod en pakkedløsning, hvor teori og metode hænger sammen. Det er altså hverken kun en metode eller kun en teori, det er en kombination. Med en diskursanalytisk tilgang hører et naturligt fokus på filosofiske præmisser, teoretiske modeller, metodologiske retningslinjer og konkrete teknikker til sproganalyse (Jørgensen & Phillips 2013: 12). Disse områder vil derfor også være i mit fokus i mit arbejde med kritisk diskursanalyse. Disse fokuspunkter vil jeg løbende uddybe og forklare og derved rammesætte dem, i forhold til dette speciales formål.

Ifølge Fairclough bidrager diskurser til at konstruere sociale identiteter, sociale relationer og videns- og betydningssystemer. Dvs., at diskurs har tre forskellige funktioner; en identitetsfunktion, en relationel funktion og en ideational funktion (Jørgensen & Phillips 2013: 79).

Jørgensen og Phillips nævner to dimensioner, som man ifølge Fairclough skal have fokus på, når man analyserer diskurser:

- Den kommunikative begivenhed og
- Diskursordnen

Den kommunikative begivenhed er i bund og grund et tilfælde af sprogbrug. Det kan f.eks. være i form af avisartikler, film, musik, eller, som i dette speciales tilfælde, en statusopdatering af politisk karakter (politisk tale). Den kommunikative begivenhed besidder tre forskellige dimensioner; den er en tekst, en diskursiv praksis og en social praksis (Jørgensen & Phillips 2013: 80).

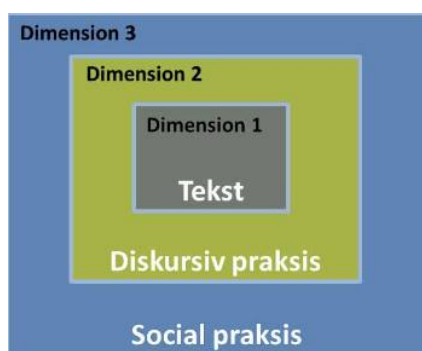
Den anden dimension som skal være i fokus, er diskursordnen. Denne dimension er en smule mere kompleks i forhold til den første dimension. Diskursordnen defineres således: ”(...) *summen af de diskurstyper, som bruges inden for en social institution eller et socialt domæne. Diskurstyper består af diskurser og genrer*” (Jørgensen & Phillips 2013: 79).

I dette speciales tilfælde vil politikernes statusopdateringer være den kommunikative begivenhed,

der undersøges, dvs. et tilfælde af sprogbrug. Til denne kommunikative begivenhed vil der være knyttet diskursordner, f.eks. mediernes diskursorden og/eller politikernes diskursorden. ”*Inden for en diskursorden er der forskellige diskursive praksisser, hvor igennem tale og skrift produceres og konsumeres/fortolkes*” (Jørgensen & Phillips 2013: 80). Et eksempel på en sådan diskursiv praksis i relation til dette speciale, ville helt oplagt være politikernes generelle brug af Facebook som kommunikationsværktøj. Dette er en diskursiv praksis tilhørende en politisk diskursorden. Fairclough har udviklet en tredimensionel model, som kan fungere som en analytisk ramme i arbejdet med en kritisk diskursanalyse. Som tidligere nævnt vil jeg anvende denne model i dette speciale, hvorfor jeg, i det følgende afsnit, vil redegøre for den tredimensionelle model, samt argumentere for mit valg af denne som analyseværktøj i dette projekt.

Den tredimensionelle model

Essensen af Norman Faircloughs kritiske diskursanalyse af kommunikative begivenheder og dermed essensen af hans tredimensionelle model, er at belyse: ”(...) *relationerne mellem diskursiv praksis og sociale og kulturelle udviklinger i forskellige sociale sammenhænge*” (Jørgensen & Phillips 2013: 72). Fairclough anvender begrebet diskurs til at referere til en eller anden type af sprogbrug, f.eks. talt, skrevet eller illustreret (Fairclough, 2008:120). Med denne anvendelse af begrebet diskurs, undersøger Fairclough også diskurs som en form for social praksis (Fairclough, 2008:121). Han arbejder ud fra den forestilling, at der bag enhver form for sprogbrug er en handling, forstået på den måde, at sprog er en social og historisk situeret form for handling, som står i et såkaldt dialektisk forhold til andre sociale facetter. Det, han mener med et dialektisk forhold, er, at det er social formet, men i lige så høj grad er social formende (Fairclough, 2008: 125). Det vil altså sige, at Fairclough i sin kritiske diskursanalyse og igennem sin tredimensionelle model, forsøger at belyse relationerne mellem sprogbbruget og handlingerne. Sagt på en anden måde, så er tilgangen en metode og en teori til at identificere og kortlægge produktionen af en kommunikativ begivenhed samt konsumeringen af denne.

Når der arbejdes med den tredimensionelle model i forbindelse med en analyse af en kommunikativ begivenhed, er det nødvendigt at inddrage alle tre dimensioner. Der er ikke tale om en selektionsproces, hvor forskeren blot kan vælge og fravælge, hvilke dimensioner han eller hun ønsker at arbejde med, da modellen netop er udformet for at kortlægge relationerne imellem disse dimensioner (Fairclough, 2008:128). Der skal derfor foretages analyser på hver af de tre forskellige dimensionale niveauer.

Jeg vil i det følgende kort skitsere hver af de tre dimensioner og hvad en analyse af hver af dimensionerne indebærer.

Tekst

Den første af dimensionerne i Faircloughs tredimensionelle model er tekst. Denne dimension er illustreret inderst i den tredimensionelle model. Når der tales om tekst i denne kontekst, er det ikke blot nedskrevet eller trykt tekst, men kan i dette tilfælde være en lang række forskellige stilarter. Det kan eksempelvis være tale, skrift, billeder eller en kombination af det visuelle og det sproglige (Jørgensen & Phillips 2013: 80). I dette speciale er der tale om, at den kommunikative begivenhed, rent tekstuel, er i form af skrift, da begivenheden, der undersøges, er statusopdateringer på det sociale medie Facebook.

I analysen af teksten belyses tekstens egenskaber. Dette skal i praksis gøres ved hjælp af en tekstanalyse med fokus på tekstens formelle teksttræk (Jørgensen & Phillips 2013: 82). Fairclough taler om denne tekstanalyse, som en regulær lingvistisk analyse, hvori der f.eks. analyseres på ordvalg, semantik, grammatik og sammenhæng mellem sætninger (Fairclough, 2008: 129). I min analyse af teksterne (statusopdateringerne), er det først og fremmest vigtigt at undersøge, i henhold til problemformuleringens underspørgsmål, hvordan politikerne kategoriserer og identificerer sig selv og hvordan de italesætter det private og det offentlige. Til at belyse dette, vil jeg benytte mig af en række tekstanalytiske redskaber, som løbende i analysen skal bidrage med at udpensle relevante aspekter, når sådanne identificeres. Det betyder, at analysestrukturen ikke er bestemt ud fra mit valg af tekstanalytiske redskaber, dvs. at der ikke vil være en analyse af f.eks. ordvalg, derefter af modaliteten, derefter af transiviteten osv., men nærmere er bestemt ud fra det, problemformuleringen ønsker at undersøge. Det skal forstås på den måde, at de udvalgte analyseredskaber ikke inddrages slavisk ned over teksterne og separat fra hinanden, men derimod

inddrages, når de er relevante og ofte i samspil med hinanden. I tekstanalysen fokuserer jeg på politikernes ordvalg, eventuelle antagelser, deres argumentation, kategoriseringen af dem selv i forhold til deres rolle, som henholdsvis politiker og privatperson, metaforer og modaliteten i teksterne.

Diskursiv praksis

Den anden dimension i Norman Faircloughs tredimensionelle model, er den diskursive praksis. Her ser man på de produktions- og konsumptionsprocesser, som er forbundet med teksten (Jørgensen & Phillips 2013: 80). I forbindelse med den diskursive praksis taler Fairclough blandt andet om såkaldte ”diskursprocesser”. Fairclough beskriver diskursprocesser i følgende: *”Man kan også forstå diskursprocesser i en mere snæver betydning som de transformationer, tekster gennemgår i produktion og konsumtion”* (Fairclough, 2008: 126). Da jeg ønsker at undersøge, hvordan pressen og modtagerne på Facebook hver især rekontekstualiserer politikernes statusopdateringer, finder jeg det relevant at se på det, som Fairclough kalder for diskursprocesserne. En analyse af disse diskursprocesser skal kunne bidrage til at identificere de transformationer, som teksterne(statusopdateringerne) gennemgår i konsumtionen. I praksis vil jeg se efter, hvordan henholdsvis et eksempel fra pressen og et udvalg af modtagere på Facebook rekontekstualiserer politikernes statusopdateringer. Da det ligger eksplicit i min problemformulering, at jeg ønsker at belyse, hvorledes teksterne bliver rekontekstualiseret, finder jeg det naturligt, at anvende netop Faircloughs tredimensionelle model, da han lægger et fokus på konsumtionen og receptionen af teksterne. Der vil, i mit tilfælde, ikke være tale om en traditionel receptionsanalyse, men nærmere en kombination mellem receptionsanalyse og en lingvistisk analyse, da jeg, som før nævnt, vil belyse, hvordan politikernes statusopdateringer bliver fortolket og derefter rekontekstualiseret. For at finde ud af dette, vil jeg se på den udvalgte artikel samt de udvalgte kommentarer fra modtagerne af statusopdateringen. Jeg vil blandt andet se på, hvilke elementer modtagerne og journalisterne har valgt at viderebringe, såvel som de elementer, de har fravalgt. I den forlængelse finder jeg det også relevant blandt andet at identificere, hvilke tilføjelser modtagerne og pressen har gjort i deres tekster.

Social praksis

Den tredje dimension i modellen er den sociale praksis. Under den sociale praksis forsøger man at placere de to inderste kasser fra Faircloughs model i forhold til en bredere social praksis (Jørgensen

& Phillips 2013: 98). Det betyder, at man forsøger at sætte undersøgelsen ind i en makrosociologisk ramme. Her vil man forsøge at belyse relationerne mellem den diskursive praksis og den diskursorden, som den indgår i, samt se på, hvilke net af diskurser den diskursive praksis indgår i. Derudover handler det også om, at man forsøger at identificere: ”(...) *de delvist ikke-diskursive sociale og kulturelle relationer og strukturer, der skaber ramme for den diskursive praksis*” (Jørgensen & Phillips 2013: 98).

Eksempler på netop dette, i relation til dette speciale, kunne f.eks. være, hvilke medie- og politisk kulturelle betingelser, der findes for denne diskursive praksis og hvilke betydninger, mødet mellem det særligt private og det offentlige i den politiske kommunikation, har for opfattelsen af grænsen mellem netop disse to sfærer. Ved at skabe en forståelse for disse forskellige sociokulturelle lag, der måtte være i den pågældende begivenhed, der undersøges, skabes der ydermere grundlag for at kunne identificere om, hvorvidt den kommunikative begivenhed konstituerer eller rekonstituerer sociale og kulturelle praksisser (Fairclough, 2008: 134).

”*Reproducerer den diskursive praksis diskursordnen - og bidrager dermed til at opretholde status quo i den bredere sociale praksis? Eller transformeres diskursordnen, så der skabes social forandring?*” (Jørgensen & Phillips 2013: 98). Det er med andre ord under analysen af denne tredje dimension og dermed analysen af forholdet mellem diskursiv praksis og den bredere social praksis, at selve undersøgelsen finder sine konklusioner (Jørgensen & Phillips 2013: 98).

Casestudie

Jeg vil, som en del af den metodiske ramme i dette speciale, tilgå undersøgelsen af problemformuleringen som et casestudie. Jeg vil i anvendelsen af casestudiet, som del af den metodiske ramme, trække på bidrag fra Robert K. Yins værk “*Case Study Research, Design and Methods, fifth edition*” (2014). I det følgende vil jeg argumentere for, hvorfor jeg finder netop hans tilgang berigende for dette speciales undersøgelse, samt redegøre for selve metoden casestudie.

Hvorfor Yin?

Der er flere grunde til, at jeg har valgt at trække på bidrag fra Yins værk. Yin definerer blandt andet casestudiet på følgende måde: “*Case study is an empirical inquiry, that investigates a contemporary phenomenon in depth and within its real-life context, especially when, the boundaries between*

phenomenon and context are not clearly evident”(Yin, 2014 :18). Denne definition stemmer overens- og beskriver med få og ret præcise ord, hvilken udfordring, der ligger i kernen af dette speciales undersøgelse, hvor målet blandt andet er at danne et forståelsesgrundlag for fænomenet ”kommunikation af særdeles privat karakter på Facebook af politikere” og de uklare grænser mellem selve fænomenet og den større sammenhæng, den tilhører. Hermed menes der den politiske sfære og offentligheden, i form af pressen og vælgerne.

Det er her vigtigt at understrege, at jeg ikke vil følge Yins tilgang til metoden slavisk, men velargumenteret vil inddrage aspekter og tilgange, som jeg finder passende for min undersøgelse.

Hvad er et casestudie?

Casestudiet er en metode til at tilgå empirisk materiale i en undersøgelse af et nutidigt socialt fænomen. I modsætning til f.eks. et laboratorieforsøg, kan der ikke manipuleres med undersøgelsesgenstanden (Yin, 2014: 11). Med andre ord undersøges casen(e) i den forfatning de(n) indsamles og optræder i.

Casestudiet, som metode, fordrer en holistisk tilgang til undersøgelsen af et fænomen. Metoden gør det muligt for forskeren, ikke bare at undersøge fænomenet i sig selv, men i forhold til den større sammenhæng, fænomenet er en del af. *“In brief, the case study method - allows investigators to retain the holistic and meaningful characteristics of real-life event”* (Yin, 2014: 4)”. Når det er sagt, er det vigtigt at pointere, at der findes mange forskellige måder, at designe et casestudie på, alt efter hvad der undersøges.

Det overordnede valg af casestudie, som en del af dette speciales metodiske forskningsdesign, er truffet på baggrund af problemformuleringens karakter. Problemformuleringen i denne rapport rejser en række hvordan-spørgsmål, da jeg gennem min undersøgelse ønsker at skabe en forståelse for- og en indsigt i, hvordan politikerne kommunikerer særdeles private budskaber på Facebook, hvordan disse bliver rekontekstualiseret af pressen og af modtagerne, samt hvordan disse påvirker grænsen mellem det private og det offentlige. *“How” and “why” questions are likely to favor the use of case studies(...)*”(Yin, 2014: 10). Typen af spørgsmålene, der rejses i dette speciale, fordrer altså casestudiet som metode. Hertil er det nødvendigt at tilføje, at det ej kun er typen af spørgsmålene, der har været bestemmende for metoden, men i lige så høj grad også det faktum, at metoden i alt sin enkelthed er ideel i forbindelse med en undersøgelse af et komplekst, nutidigt socialt fænomen (Yin, 2014: 4).

Multiple embedded casestudie

Dette speciales undersøgelse kan beskrives som værende et multiple embedded casestudie, da det tager udgangspunkt i en undersøgelse af to cases og da hver enkelt case indeholder indlejrede subenheder, som bliver genstand for analysen (Yin, 2014: 50-60). I undersøgelsen af dette speciales to cases, undersøges der på Facebook modtagernes respons og på pressens respons og derved er der tale om et multiple embedded casestudie, da disse analyseenheder kan karakteriseres som embedded units. En problematik ved denne anvendelse af subunits i hver enkelt case kan dog være, at for megen fokus på de forskellige subunits, kan resultere i, at undersøgelsen skifter karakter. Det er derfor vigtigt, stadig at bibeholde et større holistisk aspekt igennem analysen (Yin, 2014: 53). Som bidrag til at opretholde dette holistiske fokus, supplerer den kritisk diskursanalytiske tilgang, herunder den tredimensionelle model, casestudiet godt, da jeg vurderer, at denne tilgang besidder et holistisk syn på kommunikationen, da betydningen af en tekst ikke kan bestemmes ud fra henholdsvis teksten selv, perceptionen af teksten eller ud fra de sociokulturelle praksisser, som en tekst måtte være omgivet af. Det er, med andre ord, alle delene, der er med til at bestemme helheden.

Rationalet for valget af et multiple casestudie er i alt sin enkelhed logisk, i den forstand, at der hersker en generel opfattelse af, eller logik om man vil, at beviserne fra flere cases er mere overbevisende end fra en enkelt case og derfor anses et sådant studie for at være mere robust (Yin, 2014: 53). Yin forklarer også denne logik således: *"Analytic conclusions independently arising from two cases, as with two experiments, will be more powerful than those coming from a single case (or single experiment) alone"* (Yin, 2014: .61). I forlængelse heraf skal det også pointeres, at målet med dette speciales undersøgelse netop er, at skabe en bredere analytisk forståelse af det relativt uudforskede fænomen 'politikeres kommunikation af særdeles privat karakter på Facebook', og derfor ligger der heri et behov for en undersøgelse af flere cases med forskellige karaktertræk, således en komparation bliver muliggjort og således, at et mere nuanceret billede af fænomenet kan dannes. *"En enkelt case kan være tilstrækkelig til at danne forestillingen om et begreb, men det er først i komparationen med andre cases, at teorien verificeres og dens repræsentativitet vurderes"* (Antoft & Salomonsen, 2007: 38).

Research design

Efter at have konkluderet hvorvidt casestudiet, som metode, er den rette til min undersøgelse, er den

næste opgave ifølge Yin, at redegøre for sit research design. Et Research design er i alt sin enkelthed de komponenter, der forbinder empirien med undersøgelsesspørgsmålene og i sidste ende til konklusionen af undersøgelsen (Yin, 2014: 26).

Yin taler om mindst fem komponenter, som er særlige vigtige i et research design:

- Study's questions (problemformulering)
 - Propositions (hypo(teser))
 - Units of analysis (casene)
 - The logic linking to the propositions (analysen)
 - Criteria for interpreting the findings (konklusion)
- (Yin, 2014:27)

Jeg anvender de fem komponenter som en rettesnor for designprocessen, i forbindelse med udformningen af research designet af casestudiet, som metode. Jeg vil i det følgende kort beskrive hver enkelt komponent, og hvordan jeg trækker på- og benytter disse, i denne rapport.

Study's questions (problemformulering)

Ved denne komponent taler Yin om, at det som forsker i sagens natur handler om at stille de rigtige forskningsspørgsmål. En ting er, at spørgsmålene, som tidligere konkluderet, fordrer brugen af metoden casestudie, en anden ting er at rette spørgsmålene til, i en sådan grad, at de besidder den rette substans (Yin, 2014: 27).

Propositions ((hypo)teser)

Ved ordet propositions menes der f.eks. hypoteser. Yin foreslår, at ethvert casestudie helst skal indeholde (hypo)teser, da de verordnede spørgsmål ikke altid fortæller dig, hvad der egentligt helt præcist skal undersøges. (Hypo)teser kan med andre ord hjælpe undersøgelsen i den rigtige retning inden for undersøgelsens overordnede ønske (Yin, 2014: 28). Yin tilføjer dog, at visse undersøgelser har legitime grunde til ikke at indeholde propositions, hvis undersøgelsen er af eksplorativ karakter (Yin, 2014: 28). Netop af sådan en karakter, er undersøgelsen i dette speciale. En eksplorativ undersøgelse skal i stedet for f.eks. hypoteser, have et defineret formål eller succeskriterie, hvorved det er muligt at bedømme undersøgelsens resultat (Yin, 2014: 28). Dette speciales undersøgelse karakteriserer jeg som en eksplorativ undersøgelse. For det første fordi

det fænomen, der er i fokus i undersøgelsen, er et relativt uundersøgt fænomen. For det andet fordi karakteren af de spørgsmål, denne undersøgelse rejser, er af eksplorativ karakter. Der ligger altså, i dette speciale, et ønske om, at skabe et indblik i- og et overblik over, hvordan politikerne kommunikerer budskaber af privat karakter på Facebook og hvordan disse budskaber bliver rekontekstualiseret af pressen og af modtagerne.

Specialets problemformulering er en tredelt problemformulering, indeholdende tre spørgsmål. Alle tre spørgsmål er af eksplorativ karakter. Det sidste spørgsmål 'hvilken indvirkning har inddragelsen af det særdeles private i det offentlige rum på grænsen mellem disse to sfærer?', indeholder dog implicit en hypotese om, at inddragelsen af det særdeles private i det offentlige rum, har en indvirkning på grænsen. Heri ligger det, som Yin kalder for 'succeskriteriet' for denne undersøgelse. Dvs. at undersøgelsen skal skabe en bredere forståelse for, hvordan netop denne grænse mellem det private og det offentlige, påvirkes ved brugen af den særlige private kommunikation fra politikernes side. Hvis et sådant indblik skabes via undersøgelsen, kan der konkluderes, og undersøgelsen kan dermed karakteriseres som succesfuld.

Units of analysis (casene)

Denne komponent handler kort sagt om, at definere og udvælge den eller de rette cases i sin undersøgelse. Man kan med rette kigge på de indledende undersøgelsesspørgsmål, der er udformet. *"As a general guide, your tentative definition of the unit of analysis (which is the same as the definition of the "case") is related to the way you have defined your initial research questions"* (Yin, 2014: 30). Ved at se på sin problemformulering, vil en række selektionskriterier naturligt vise sig. F.eks. ønsker jeg at undersøge politikeres brug af Facebook til at offentliggøre private detaljer om dem selv. Dette ønske fordrer, at mine cases indeholder eksempler på politikere, der netop benytter sig af Facebook, til at kommunikere budskaber af privat karakter. Ydermere spørger jeg ind til, hvordan denne form for kommunikation endvidere bliver rekontekstualiseret af pressen og af modtagerne på Facebook, hvilket fordrer, at mine cases også indeholder eksempler på dette. Med andre ord er et naturligt selektionskriterie derfor i dette speciale, at modtagere på Facebook har responderet og at pressen har skrevet artikler på baggrund af politikernes statusopdatering af særdeles privat karakter.

Yin pointerer yderligere, at det er vigtigt, også at argumentere for ens fravalg, samt f.eks. eventuelle tidsbegrænsninger. Hvis disse kriterier tydeligt defineres, vil det bidrage til, at man som forskere

tydeligere kan skelne mellem data vedrørende fænomenet og data vedrørende fænomenets kontekst (Yin, 2014: 32).

For at styrke min identifikation og udvælgelse af cases og hvad der skal være analyseobjekterne i disse cases, inddrager jeg bidrag fra Graakjær og Jessens værk "*Selektion - om udvælgelse af medietekster til analyse*" (2015). Dette værk går mere i dybden med problematikker og løsninger dertil, i forbindelse med udvælgelsen af analyseobjekter i en undersøgelse og fungerer derfor som en god supplerende til den del af Yins værk, der behandler denne udfordring. Ydermere har Graakjær og Jessens i deres værk, et fokus på udvælgelsen af digitale medietekster, hvilket passer til min undersøgelse af politikernes brug af Facebook og modtagernes- og pressens respons.

En fyldestgørende præsentation og yderligere argumentation for inddragelsen af Graakjær og Jessen, vil være at finde under afsnittet Selektionskriterier. Derudover vil dette afsnit naturligvis også afdække kriterierne for udvælgelsen af 'units of analysis' eller cases, om man vil, i dette speciale.

The logic linking to the propositions (analysen) og Criteria for interpreting the findings (konklusion)

Jeg har valgt, i dette afsnit, at slå gennemgangen af disse to komponenter sammen, da det er under disse komponenter, der varsles, hvilke trin, der skal trædes i analysen og konklusionen af sin data i et casestudie (Yin, 2014: 33). Som overskriften antyder, handler den første komponent om, hvordan der skal analyseres og den anden komponent handler om, hvordan der skal konkluderes.

Den metodiske tilgang for analysen, bliver i dette speciale dikteret af metoden 'kritisk diskursanalyse', hvorfor en dybere argumentation og præsentation heraf, derfor er præsenteret i afsnittet Kritisk diskursanalyse.

Teoriens rolle

Jeg finder det relevant, kort at forklare, hvilken rolle den teoretiske ramme spiller i forhold til komponenten 'criteria for interpreting the findings'.

Som udgangspunkt tales der i forbindelse med kvalitative casestudier, om fire idealtyper af: ateoretiske studier, teorifortolkende studier, teorigenerende studier og teoritestende studier (Antoft & Salomonsen, 2007: 33). Hertil er det nødvendigt at nævne, at disse er idealtyper, hvilket betyder

at et casestudie, oftest indeholder elementer fra flere af disse idealtyper. Jeg anser mit casestudie, som overvejende at være et teorifortolkende casestudie, da min videnskabelige fortolkning tager afsæt i etableret teori. Hertil bør det dog nævnes, at den allerede etablerede teori, jeg trækker på, ikke er teori, der direkte er lavet i forsøget på at forklare det fænomen, jeg arbejder med i specialet, da fænomenet, som gentagne gange er nævnt, er relativt uudforsket og der derfor ikke eksisterer teori på dette område, men derimod teorier fra felter, der læner sig op ad fænomenet. Fænomenet, der undersøges, har med andre ord, en fod i forskellige teoretiske lejre. Mit casestudie vil jeg derfor til en vis grad også karakterisere som teorigenererende. Hvorvidt dette casestudie er teorigenererende kan dog først med sikkerhed manifestes, når casene diskuteres i forhold til den teoretiske ramme og derudfra konkluderes (Antoft & Salomonsen: 2007: 39). Teorien i dette speciale ”(...) fungerer som en ramme, hvorudfra man afgrænser sin case, strukturerer sit empiriske materiale samt diskuterer, hvorvidt og hvorledes ens case har en generel eller en unik karakter” (Antoft & Salomonsen, 2007: 39). Teorien skal altså i den analytiske fase, bidrage til at identificere mønstre i empirien og derudover, bidrage til at skabe et forklarings- og diskussionsgrundlag for casene og sammenhængen i disse.

Selektionskriterier

Jeg vil i dette afsnit om selektion af analyseobjekter, præsentere hvad der i dette speciale er udvalgt som analyseobjekterne. Ud over en præsentation af specialets analyseobjekter, vil der i dette afsnit blive redegjort for, hvordan jeg metodisk tilgår den komplicerede opgave, der ligger i, at udvælge en hvilken som helst undersøgelsesempiri og egentlige analyseobjekter. Det betyder, at afsnittet her er opbygget, som en kombination af en præsentation af det metodiske tankeværk, i forbindelse med selektionsprocessen og af en skitsering af de udvalgte analyseobjekter. Hertil er det vigtigt at tilføje, at dette afsnit ej er udformet som et todelt afsnit med henholdsvis et afsnit om metoden og et andet afsnit omhandlende analyseobjekterne, da jeg finder det naturligt at præsentere, hvad der gøres i praksis i forbindelse med præsentationen af metoden. På den måde skabes der et link mellem teori(metode) og praksis. Afsnittet er derfor opbygget således, at den metodiske ramme, mine metodiske overvejelser og de udvalgte analyseobjekter i samme ombæring og alt efter hver enkelt dels relevans, vil blive behandlet.

Til at danne den metodiske ramme og for at skabe et fyldestgørende argumentationsgrundlag for

mine valg, såvel som fravalg i forbindelse med udvælgelsen af dette speciales analyseobjekter, vil jeg trække på bidrag fra bogen: “*Selektion – om udvælgelse af medietekster til analyse*” af Graakjær og Jessen. Bogens hovedærinde: “(...) *er at illustrere og diskutere hvordan man kan finde, udvælge og begrunde de medietekster, der indgår i en analyse*” (Graakjær & Jessen, 2015: 7). Som det fremgår af citat, er der i denne bog netop et fokus på medietekster, som analyseobjekter, hvorfor jeg finder det relevant og nyttigt at trække på dette værk, da medietekster i forskellige afskygninger spiller en stor rolle i denne afhandlings analyse og generelt i dets undersøgelse. I specialet her, er der et ønske om, at belyse politikernes brug af Facebook samt modtagernes- og pressens respons til denne brug af Facebook. Der er altså et fokus på mediet Facebook og i forlængelse af dette, et fokus på journalistiske artikler knyttet til brugen af Facebook. Men hvordan skal termen medietekst defineres? Graakjær og Bredahl giver naturligvis deres bud på dette. Først og fremmest nævner de, at begrebet medietekst i princippet kan dække over den meste form for kommunikation, i så fald man opfatter begrebet tekster, som en udtryksmæssig organisering, der kommunikerer til en eller flere modtagere, og i samme ombæring anskuer menneskets tale og bevægelser, som et medie i sig selv (Graakjær & Jessen, 2015:9). Tekster er, med andre ord, i den bredeste forstand, altid medieret, hvorfor Graakjær og Jessen netop tydeligt ekspliciterer hvordan de helt specifikt ønsker at anvende begrebet. Hertil tilføjer de, at antologiens interesse vedrører ’tekster i medier’ og de problematikker, der knytter sig til den dertilhørende tekstudvælgelsesproces (Graakjær & Jessen, 2015: 9). Helt specifikt anskues og benyttes begrebet medietekst af Graakjær og Jessen således:

”Betegnelsen medietekster henviser i denne sammenhæng til tekster, der (af nogen) kommunikerer på tværs af tid og rum (til nogen), og som der med kan findes eller dokumenteres som en relativ afgrænset form. Interessen omfatter således ikke tekster bundet til medier af første grad (kropslige frembringelser såsom tale og dans), men tekster bundet til medier af anden og tredje grad” (Graakjær & Jessen, 2015: 9).

Ifølge Graakjær og Jessen er det først og fremmest vigtigt, når man i sin undersøgelse arbejder med medietekster, at klarlægge sit udvalg, dets omfang og dets kilder. Dvs.; hvad er udvalget og hvordan og hvorfor er det udvalgt? (Graakjær & Jessen, 2015: 16). Denne eksplicitering af udvalget og udvælgelsesprocessen er vigtig, så den kan gøres til genstand for en kritisk refleksion (Graakjær & Jessen, 2015: 16), med andre ord, så vil en sådan eksplicitering bidrage til at fremhæve analysens

validitet og reliabilitet.

De udvalgte medietekster

Til at starte med vil jeg for overskuelighedens skyld, kort skitsere hvilke typer medietekster, der er udvalgt til analysen i dette speciale. En dybere argumentation, det metodiske grundlag og selektionskriterierne, vil efterfølgende blive fremført.

Overordnet set vil undersøgelsen se på to forskellige cases, som hver især naturligvis har relation til problemformuleringen og derved undersøgelsens formål. De to cases indeholder hver især tre typer af medietekster; en statusopdatering, Facebook kommentarer og en nyhedsartikel. En detaljeret beskrivelse af de to cases er præsenteret i afsnittet Case Beskrivelse.

Tekstudvalget og processen

Til at rammesætte en klarlægning af udvalget af medietekster nævner Graakjær og Jessen en håndfuld hv-spørgsmål, som i processen her skal besvares. Hvorfor, hvad og hvor mange og hvordan? (Graakjær & Jessen, 2015: 27).

Hvorfor?

Det første man skal spørge om er; hvorfor? Dette hvorfor spørgsmål refererer til selve formålet med at udvælge medietekster og hvad ens hensigt i det hele taget er med undersøgelsen (Graakjær & Jessen, 2015: 27). Hvis man overfører hvorfor spørgsmålet på dette speciale, vil spørgsmålet her være: *hvorfor denne undersøgelse af politikernes kommunikation på Facebook og den dertil hørende undersøgelse af perceptionen hos modtagerne og pressen?* Hensigten med dette speciales undersøgelse er eksplorativt at identificere tendenser i et bestemt fænomen. Fænomenet her er politikernes brug af Facebook, som kommunikationsværktøj i forbindelse med ytringer af særdeles personlig og privat karakter og hvordan denne kommunikation bliver rekontekstualiseret hos modtagerne og hos pressen. Typen af medietekst, der knytter sig til undersøgelsen af fænomenet her, er derfor statusopdateringer, dertil hørende kommentarer på Facebook samt journalistiske nyhedsartikler. Dette fænomen har hos mig rejst en undren, som er beskrevet og ekspliciteret i indledningen, og i den forbindelse udformet i form af en problemformulering.

Hvad og hvor mange?

De næste hv-spørgsmål, der ifølge Graakjær og Jessen kan rejses er hvad og hvor mange spørgsmålene. Disse to typer hv-spørgsmål refererer til:

“(…)selve typen af tekst og det eller de tekstaspekt(er), der er genstand for analytisk interesse, dels til antallet af tekster og tekstaspekter, der er inkluderet og hvis der er flere, teksternes eller tekstaspekternes indbyrdes relationer” (Graakjær & Jessen, 2015: 29).

Det overordnede svar på, hvad det er for en type medietekst(er), jeg ønsker at inddrage i dette speciales undersøgelse, er netop ovenfor blevet skitseret. Hvad der derimod karakteriserer teksterne og hvilke tekstaspekter, der er fokus på, er endnu ikke klarlagt, hvorfor jeg i det følgende vil bestræbe mig på dette. Men først og fremmest vil jeg klarlægge antallet af tekster, der vil indgå i analysen samt sammenhængen mellem disse.

Graakjær og Jessen nævner tre kategorier i forhold til antallet af tekster og deres indbyrdes relationer:

- Ét-eksemplarstudie: Som det fremgår af kategoriens titel, så er der med denne tilgang tale om, at man udvælger et enkelt eksemplar, dvs., at man i sin analyse trækker på én medietekst, for derefter at se på et eller flere tekstaspekter i denne ene medietekst (Graakjær & Jessen, 2015:30). :
- Familie-eksemplarstudier: Under denne tilgang er der tale om en udvælgelse af flere tekster af forskellige typer, men som dog på den ene eller den anden måde er forbundet, da de refererer til hinanden (Graakjær & Jessen, 2015: 30).
- Flere-eksemplarstudier: Her er der tale om en kategori, hvor der udvælges flere tekster af samme type. Disse udvalgte tekster hører dog ikke umiddelbart sammen, udover at de er sammenlignelige som teksttypeeksemplarer (Graakjær & Jessen, 2015:30).

I dette speciale vil det være en kombination af de to sidstnævnte tilgange; familie-eksemplarstudier og flere-eksemplarstudier. Der vil være tale om et familie-eksemplarstudie i dette speciales undersøgelse, da jeg inddrager flere forskellige teksttyper. Jeg vil, som det også fremgår af

problemformuleringen, undersøge, hvordan udvalgte politikere kommunikerer særligt private budskaber gennem statusopdateringer. Dette fordrer naturligvis, at statusopdateringen, som medietekst udvælges og belyses i en analyse. Ydermere deklarerer min problemformulering også et ønske om at undersøge, hvorledes denne kommunikation i statusopdateringerne bliver modtaget og rekontekstualiseret af henholdsvis modtagere på Facebook og af den journalistiske presse. Dette indbyder til en inklusion af andre teksttyper i undersøgelsens analyse.

Målet med min undersøgelse er netop også at undersøge det interne forhold mellem disse forskellige teksttyper, som er forbundet til hinanden. Der vil altså i dette speciales undersøgelse være tale om den tilgang, som Graakjær og Jessen kalder for familie-eksemplarstudie.

Specialets tilgang vil dog også bære præg af den sidste kategori flere-eksemplarstudier, da jeg ønsker at inddrage to forskellige eksempler på samme teksttype. Jeg vil med andre ord undersøge to forskellige statusopdateringer fra to forskellige politikere. Dette har jeg valgt at gøre, for at skabe muligheden for en større og bredere diversitet i analyseresultaterne. I praksis betyder dette, at jeg vil arbejde med to forskellige cases. Dvs. to medietekster(statusopdateringer) af samme type. De to forskellige cases vil hver især repræsentere forskellige karaktertræk, dog med grobund i samme fænomen. De forskellige karaktertræk, som de to cases besidder, vil kunne ses som gensidige modsætninger, netop for at skabe den forømtalte diversitet i analyseresultatet. Det vil, med andre ord, skabe et bredere perspektiv på identificeringen af tendenserne inden for fænomenet. Det er hertil dog vigtigt at nævne, at dette speciales undersøgelse, ikke skal opfattes som en komparativ analyse, men mere som en eksplorativ undersøgelse, der med inddragelsen af flere cases, danner et bredere og mere nuanceret grundlag, for at kunne identificere tendenser i fænomenet, på baggrund af en række udvalgte karaktertræk.

Hvordan?

Hvordan spørgsmålet refererer til tekstudvælgelsen og til selve tekstindsamlingen. *”Hvilke(t) kriterium/-er skal gælde for udvælgelsen af teksttypen, selve teksten/-erne samt tekstaspektet/-erne, og hvordan kan indsamlingen af tekster udføres i praksis?”* (Graakjær & Jessen, 2015:..32).

Graakjær og Jessen skitserer en række typiske kriterier, som gør sig gældende, når der udvælges eksemplarer til medietekstanalysen. Jeg vil i det følgende ikke gennemgå alle de skitserede kriterier, men kun dem, der er relevante i forhold til dette speciales undersøgelse.

Statusopdateringerne

Som jeg tidligere i specialet gør rede for, så repræsenterer de to cases, der er valgt til denne undersøgelse, forskellige og i nogle tilfælde, modsatrettede karaktertræk. Anders Samuelssens statusopdatering kommer på baggrund af et massivt pres fra omverdenen, hvorimod casen med Maja Panduro, er et eksempel på en statusopdatering, der kommer uden nogen forvarsel. Ydermere er der nogle meget basale kontraster i de to statusopdateringer, f.eks. er den ene skrevet af en mand og den anden af en kvinde, den ene er partiformand og den anden ordfører, desuden fra to forskellige partier. Den ene case er ca. fem år gammel og den anden er kun et halvt år gammel. To vigtige modsatrettede karaktertræk ved hver af de to statusopdateringer, som er værd at nævne, er at Anders Samuelssens statusopdatering er postet på hans private Facebook profil, hvorimod Maja Panduros statusopdatering er postet på hendes officielle Facebook profil. Som netop skitseret, besidder de to valgte statusopdateringer(cases) en række forskellige karaktertræk. Denne tilgang til udvælgelsen af medietekster, kalder Graakjær og Jessen for variationskriterium. Ud fra dette kriterie vælger man medieteksterne med henblik på at inddrage en så bred som mulig variation inden for det undersøgte fænomen (Graakjær & Jessen, 2015: 33). Jeg finder denne tilgang nyttig, da fænomenet med den politiske kommunikation af privat karakter på Facebook, ofte kommer til udtryk på mange forskellige måder, hvilket betyder, at fænomenet i min optik besidder mange facetter og nuancer og derved kan komme til udtryk på mange forskellige måder. Jeg finder det derfor nødvendigt med mere end en case i dette speciales undersøgelse. I forlængelse af dette, kan der så spørges; hvorfor ikke undersøge mere end to cases? Hertil er mit svar, at jeg har vurderet det for omfangsrigt med mere end to cases, da min tilgang til undersøgelsen af dette fænomen, ikke blot kræver en analyse af politikernes kommunikation, men også af perceptionen hos pressen og hos modtagerne på Facebook. Jeg har derfor valgt to cases med forskellige modsatrettede elementer, dels for at holde undersøgelsen på et overskueligt niveau og dels for at skabe en bred variation af karaktertræk, som i sidste ende skal resultere i muligheden for en bredere identificering af tendenserne inden for dette fænomen.

De to statusopdateringer er valgt på den baggrund, at indholdet i dem, skal være af særdeles privat karakter. Dette er helt afgørende for undersøgelsen, da det er heraf, hele undren udspringer og derfor er det hovedelementet i undersøgelsen. Statusopdateringer af særdeles privat karakter fra politikere er i et vis omfang særegen og derfor genstand for specialets undersøgelse. Dette kriterie

kalder Graakjær og Jessen for særegenhedskriterium. Ved brugen af dette kriterie er der tale om, at medieteksten er valgt, fordi den skiller sig ud ved f.eks. at besidde tekstaspekter på en anderledes eller ekstrem måde (Graakjær & Jessen, 2015: 34).

Kommentarerne

Ved udvælgelsen af Facebook kommentarerne til analysen, har forskellige kriterier gjort sig gældende. Først og fremmest har det været nødvendigt, at afgrænse sig i forhold til det antal af kommentarer, der i analysen skal indbringes. Både Anders Samuelsens og Maja Panduros statusopdatering har modtaget mange flere kommentarer, end hvad der er muligt for mig at analysere i dette speciale. Det har derfor været nødvendigt, for overskuelighedens skyld og for at holde analysen på et overkommeligt niveau, at afgrænse udvalget af kommentarer, der skal analyseres på. Det første, jeg har gjort i udvælgelsesprocessen af kommentarerne, har været at tematisere disse. Dette er gjort for at skabe et overblik over hvilke tendenser, der er til stede i det brede udvalg af kommentarer. Dette har været med til at skabe et grundlag for, at jeg kan udvælge kommentarer, der i et vist omfang er repræsentative i forhold til den brede vifte af kommentarer. I praksis er denne tematisering sket ved, at jeg har læst alle kommentarerne og inddelt dem i temaer. De mest gennemgående temaer er derefter blevet udvalgt. Jeg har efterfølgende valgt to repræsentative kommentarer, som hver indeholder nogle af de mest gennemgående temaer. Til denne del af udvælgelsen har jeg haft et fokus på kommentarenes antal likes, for at få indblik i de forskellige kommentarers popularitet. Dette kalder Graakjær og Jessen for et popularitetskriterium (Graakjær & Jessen, 2015: 33). Dette er også gjort for at sikre, at de udvalgte kommentarer til analysen, er så repræsentative som muligt, i forhold til den generelle respons til politikernes statusopdateringer. Dette betyder dog ikke, at jeg pr. automatik har valgt de kommentarer med flest likes. Jeg har blot brugt antallet af likes, til at pejle mig ind på tendenserne, i forhold til modtagernes respons til statusopdateringerne. En skitsering af tematiseringen af kommentarerne er præsenteret i analysen.

Et andet kriterie, ved udvælgelsen af kommentarerne, har været et aktualitetskriterium. Dvs. at jeg har valgt kommentarer ud fra, hvornår de er skrevet i forhold til, hvornår selve statusopdateringen er bragt. Jeg har med andre ord valgt kommentarer, der er skrevet i kølvandet på politikernes statusopdateringer og ikke kommentarer, der er skrevet i dønningerne af disse. Dette har jeg gjort, for at sikre et udvalg af så upåvirkede kommentarer som muligt, da jeg antager en sandsynlighed

for, at jo senere en kommentar bliver skrevet, jo større risiko er der for, at forfatteren bag den, er påvirket af tidligere kommentarer.

Nyhedsartiklerne

Som en del af Case 1 har jeg valgt, at analysere en nyhedsartikel, bragt i BT den 11. marts 2016. Artiklen er skrevet af Jesper Christiansen. Artiklen har overskriften: *Toppolitiker trækker stikket: Sygemeldt med depression og angst*. Som en del af Case 2 har jeg valgt at analysere en nyhedsartikel, bragt i Politiken den 6. november 2011. Denne artikel er uden forfatter. Artiklen har overskriften: *Anders Samuelsen: Jeg betalte min søns narkogæld*. Begge artikler er bragt samme dag, som de to politikere har postet deres statusopdateringer, hvilket også er et kriterie for udvælgelsen af artiklerne. Dette kriterie er valgt ud fra en logik om, at jo kortere tid efter den situation, nyhedsartiklen præsenterer, jo mindre influeret og jo mere umiddelbar er artiklens vinkel. Et andet kriterie for udvælgelsen har været, at artiklerne skal være fra landsdækkende nyhedsmedier. Dette er valgt ud fra en logik om, at hvis et landsdækkende nyhedsmedie bringer en historie, så må historien have relevans for de fleste i landet, uafhængig af en tilknytning til en enkelt landsdel. Jeg har i udvælgelsesprocessen foretaget en online gennemgang af de nyhedsartikler, der bringer historien om Maja Panduros sygemelding, og om de, der bringer historier om sagen med Anders Samuelsens offentliggørelse. Dette er gjort, for at få indsigt i de forskellige nyhedsmediers vinklinger på historierne og for at finde nyhedsartikler, der opfylder kriterierne. Alle de nyhedsartikler, jeg er faldet over, i forbindelse med Maja Panduros sygemelding, vinkler historien meget ens, ved overordnet set, at referere til selve Maja Panduros statusopdatering. Derfor bærer nyhedsartiklerne præg af en høj grad af objektivitet, da artiklerne i et stort omfang består af citater fra statusopdateringen. Dette er også tilfældet i de artikler, der skriver om Anders Samuelsens offentliggørelse på Facebook. Det er dog tydeligt, at visse aspekter af rekontekstualiseringen af Maja Panduros og Anders Samuelsens statusopdateringer ikke kun er en genfortælling, men også en journalistisk vinkling på hver deres egen kontekstualisering, hvilket jeg i analyserne af nyhedsartiklerne, derfor vil belyse.

Analysestructur

Analysen i dette speciale tager afsæt i Norman Faircloughs tilgang til kritisk diskursanalyse og hans dertil udviklede tredimensionelle model, som er præsenteret i metodeafsnittet. Analysestrukturen er

dannet ud fra en kombination af, hvordan problemformuleringen tager sig ud og ud fra en inspiration af Norman Faircloughs tredimensionelle model. Problemformuleringen er tredelt. Dvs. at den indeholder tre overordnede spørgsmål, som jeg ønsker at besvare i mit speciale. Det første spørgsmål: *Hvordan kommunikerer politikerne særdeles private budskaber på Facebook?* Dette relaterer sig til den del af analysen hvor selve statusopdateringerne fra politikerne er under lup, dvs. den del af Faircloughs model der behandler teksten. Det andet spørgsmål: *Hvordan rekontekstualiserer modtagerne på Facebook og pressen, politikernes statusopdateringer?* Dette relaterer sig til den del af analysen, hvor der undersøges, hvordan modtagerne perciperer teksten. Det er denne del Fairclough kalder for den diskursive praksis. Det tredje spørgsmål: *Hvilken indvirkning har inddragelsen af det særdeles private i det offentlige rum på grænsen mellem disse to sfærer?* Dette spørgsmål relaterer sig til den del af analysen, hvor teksten og den diskursive praksis bliver sat i et makrosociologisk perspektiv og derved skabes der indblik i den sociale praksis.

I analysen vil jeg undersøge hvordan politikerne kommunikerer og hvordan modtagerne perciperer og rekontekstualiserer dette samt, hvad dette betyder for diskursordnerne indbyrdes. Når jeg i denne sammenhæng taler om modtagerne, så henviser jeg til modtagerne på Facebook og pressen. Som det præsenteres og argumenteres for i casebeskrivelsen såvel som i metodeafsnittet, så repræsenterer udvalgte kommentarer på Facebook, modtagerne på dette medie og udvalgte avisartikler repræsenterer pressen. Analyseafsnittet vil være delt op i to dele, bestående af hver sin case. Som illustrationen af analysestrukturen viser, så bliver der først foretaget en analyse af teksten i Case 1. Dvs. en analyse af selve statusopdateringen. Heri vil der være fokus på det retoriske og det lingvistiske. Underspørgsmålene i problemformuleringen vil heri fungere som en rettesnor for, hvad der er fokus på, i den tekstuelle analyse af statusopdateringen. Efter en analyse af teksten og den diskursive praksis i Case 1, vil den samme analysestruktur parallelt anvendes på Case 2. Dvs. en analyse af teksten efterfulgt af en analyse af den diskursive praksis.

Efter en analyse af teksten og den diskursive praksis i Case 1 og Case 2, vil der finde en analyse af den sociale praksis sted. I denne del af analysen, sammenholder jeg resultaterne fra Case 1 og 2 og inddrager heri aspekter fra specialets teoretiske forståelsesramme. Målet er her, at skabe en forståelse for de diskurser, der er i spil i de udvalgte cases og hvordan de påvirker hinanden. Jeg trækker her analysen op fra et mikroniveau til et makro-orienteret niveau og sætter derved analysen

i et større samfundsmæssigt perspektiv.

Teori

Jeg vil i det følgende præsentere de teorier, der i dette speciale udgør den teoretiske forståelsesramme.

Dette teoriafsnit indeholder teoretiske bidrag om individets interaktionsregioner, frontstage, backstage og middleregion. Hertil vil jeg inddrage teoretiske perspektiver fra henholdsvis Erving Goffmans værk "*The presentation of self in everyday life*" (1956) og Joshua Meyrowitz' værk "*No sense of place*" (1985). Derudover vil jeg trække på medialiseringsteori. Hertil vil mit teoretiske ståsted inkludere bidrag fra Stig Hjarvards værk "*En verden af medier*" (2008).

Goffman

Hvorfor Goffman?

Goffmans teori om interaktionsregioner front- og backstage, er i dette speciales teoretiske forståelsesramme, en af de bærende teorier, da dette teoretiske perspektiv netop belyser og forsøger at forklare de regioner, individet bevæger sig imellem, i forbindelse med interaktionen. Teorien forsøger sociologisk og psykologisk, igennem et kommunikativt perspektiv, at begrebsliggøre de elementer, der gør sig gældende, når individet interagerer med andre og når det ikke gør. Goffmans teoretiske perspektiv på interaktionsregionerne, skal i dette speciale bidrage til, at skabe en forståelse for politikernes kommunikative bevægelse mellem det private og det offentlige.

Goffman – interaktionens regioner

Frontstage

I kapitlet "*Regions and Region behavior*" fra Erving Goffmans bog "*The presentation of self in everyday life*", fremlægger han sin teori omhandlende regionerne i individets interaktion. I Goffmans teori herom, taler han om interaktionen i et teatralisk-metaforisk sprog. Med andre ord, anskuer han interaktionen som et teaterstykke, hvor det enkelte individ, alt efter situationen, optræder på en bestemt måde, afhængig af, hvorvidt individet er på scenen eller bag scenen. Goffman omtaler interaktionen som en optræden og det sted, hvor interaktionen finder sted, betegner han som frontstage (Goffman, 1956: 66). Dvs., at når en person på den ene eller anden

måde, interagerer med andre, så finder der også en optræden sted, deraf ordet frontstage. Goffman forklarer endvidere, at det enkelte individs formål med denne optræden, er at få dets aktivitet til at fremstå som noget, der opretholder og indbefatter visse standarder. Disse standarder kan opdeles i to forskellige grupper. Den første gruppe af standarder, har at gøre med det der sker, når individet interagerer med andre via tale og til tider, på samme tid med kropssproget. Denne gruppe af standarder omfatter f.eks. høflighedshandlinger, såsom at kigge folk i øjnene, når de taler til en, eller at sige tak for gaven. Den anden gruppe handler om, hvordan individet opfører sig, når der er visuel kontakt med publikum og der ikke interageres via tale. Her er der f.eks. tale om moralsk handlen (Goffman, 1956: 67), såsom at man ikke afbryder andre. Ifølge Goffman agerer eller optræder individet således på forskellige måde, alt efter situationen, med det formål, at opretholde facaden, dikteret af indlejrede standarder, såsom moral og høflighed; en form for uskrevne regler eller ritualer, vi alle kender, med mindre vi befinder os i en uvant situation f.eks. på en ny arbejdsplads eller i et andet land. Motivationen bag denne optræden og dette forsøg på, i ens aktiviteter at opretholde visse standarder, kan ifølge Goffman, ligge i et ønske om at imponere publikum, eller i et ønske om at undgå at støde andre, eller i at skille sig ud (Goffman, 1956: 67-68). Goffman taler igennem kapitlet, om denne optræden i forbindelse med opretholdelsen af de førømtalte standarder, som en mekanisme, mere end et egentligt bevidst valg. Ikke dermed sagt, at det udelukker, at dette kan forekomme som egentlige valg. Om ikke andet, bliver disse valg truffet på en anden scene end frontstage, eller i hvert fald øvet.

Backstage

Med eksistensen af en frontstage, må der naturligvis også eksistere en backstage, mener Goffman. Dette begrundes han med, at når et individs aktivitet viser sig for andre individer og dele af denne aktivitet bliver fremhævet på scenen, (frontstage) med henblik på at fremtræde på en bestemt måde, må der også være dele af aktiviteten, som kan skade publikums oplevelse, og derfor bevidst bliver undertrykt. Derfor må der også eksistere en region eller scene, hvor de undertrykte aspekter af aktiviteten kommer til syne, forklarer Goffman (Goffman, 1956: 69). Dette kalder han for backstage.

Goffman definerer backstage, som et sted, der har relation til en optræden, og hvor den bestemte optræden bliver modsagt af den optrædende. Dvs. at den optrædende i backstage regionen, ikke er styret af de førømtalte standarder og det, der i fremførelsen bliver undertrykt, har frit lejde i denne

backstage region. En backstage har mange forskellige funktioner, f.eks. er det her, at individet kan øve og konstruere sin optræden og tilpasse sit kostume og sine rekvisitter (Goffman, 1956: 69-70). Ydermere er det, det område, hvor den optrædende kan træde ud af karakter og slappe af, med andre ord, være sig selv, med sig selv. Backstage er et område, vi kort kan træde ind i, for at slappe af, for derefter at vende tilbage til scenen og fortsætte forestillingen. Der er altså aldrig langt fra scenen til området bag scenen, hvilket er en fordel for den optrædende, i tilfælde af et behov for at træde ud af karakter eller for rette på kostumet. Når dette er sagt, må det imidlertid også betyde, at publikum aldrig er langt fra backstage området. Hertil tilføjer Goffman dog, at backstage området generelt og selvfølgelig, må forventes at være et område, hvor publikum ikke træder ind (Goffman, 1956: 70). Denne forventning herom, kan dog ikke altid efterleves og en indtræden i backstage området fra publikum, kan resultere i, at den ønskede illusion, som den optrædende forsøger at fremføre, falder fra hinanden. Med andre ord er der altså en vigtig sammenhæng mellem kontrol over backstage området og kontrol over vores optræden på frontstage. Front- og backstage eksisterer derfor i gensidig relation til hinanden.

Kobling mellem Goffman og Meyrowitz

Joshua Meyrowitz arbejder i sin bog, blandt andet, videre med Goffmans teatermetaforiske teori om interaktionens regioner, og præsenterer heri en videreudvikling af teorien. Hvor Goffman i sin teori om interaktionens regioner, i høj grad, har fokus på face-to-face situationer, har Meyrowitz en anden og bredere opfattelse af situationer, hvori interaktionen kan finde sted. Meyrowitz' fokus er rettet mod de elektroniske mediers påvirkning på interaktionen og på de sociale rammer og han forsøger derfor, at redefinere definitionen på en situation, hvori interaktionen finder sted.

Da Meyrowitz tilbage i 1985, skrev værket "*No sense of place*", var medieret interaktion et nyere fænomen, og derfor et relativt uudforsket område, i forhold til dets påvirkning på interaktionen. I dag lever vi i et samfund, hvor den medierede interaktion fylder lige så meget, hvis ikke mere, end face-to-face kommunikationen, og man kan derfor mene, at den generation, som er vokset op med den medierede kommunikation, ikke kan lære noget af et teoretisk værk fra 1985, der dengang forsøgte at forklare det relativt ukendte fænomen. Ikke desto mindre er Meyrowitz' værk, stadig en referenceknode for folk, der undersøger den medierede interaktion. Vi må altså stadig kunne lære noget, på trods af den enorme udvikling inden for området, som er sket siden værket så dagens lys, tilbage i midt 80'erne; måske netop på grund af denne enorme udvikling, som stadig er i gang og som ikke ser ud til at stoppe, kan vi lære noget af Meyrowitz' teorier, da hans værk netop er skrevet

i støvet af en udvikling. Ydermere kan det antages, at den aktuelle brugbarhed af Meyrowitz' teorier, ligger i det faktum, at han i sit forsøg på at forklare den medierede interaktion, trækker linjer tilbage til vores naturlige interaktionsmønstre, før de elektroniske mediers fremkomst, som allemandseje, blandt andet gennem hans referencer til Goffman.

Goffmans teoretiske bidrag kan anskues, som et forsøg på at begrebsliggøre de forskellige aspekter af den 'traditionelle interaktion', før de elektroniske mediers fremkomst, hvor Meyrowitz' bidrag kan anskues, som linket derfra til netop denne fremkomst og op til i dag. Af denne grund supplerer disse teoretiske bidrag hinanden godt, og kan derfor være med til at give et forståelsesgrundlag, for både politikernes bevægelse mellem det private og det offentlige i deres kommunikation, men også for hvilken rolle mediernes udvikling har haft på interaktionen, og i den forlængelse, hvilken rolle et socialt medie som Facebook spiller.

Meyrowitz

Transformation af interaktionen og medieudvikling

Redefinering af situationen

Mange teoretikere, blandt andre Goffman, har igennem deres arbejde med situationel adfærd, defineret situationen som noget, der er bundet af fysiske rammer, eksempelvis rum, omgrænset af murer og døre. Denne naturlige opfattelse af situationen har været dikteret af det faktum, at face-to-face interaktionen, historisk set, indtil de elektroniske mediers indpas, har været den mest dominerende måde at interagere på. Meyrowitz stiller derfor spørgsmålstejn ved, om arenaen for adfærd og interaktion stadig skal defineres som et fysisk rum (Meyrowitz, 1985: 36). Med andre ord, udfordrer han den traditionelle definition på begrebet situation, som behavioristerne hidtil har anerkendt. Den hidtidige opfattelse af den afgørende indflydelse, det fysiske rum har på adfærden i en interaktion, udfordrer Meyrowitz også, og argumenterer for, at det i stedet er mønstrene i informationsstrømmen. *"It is not the physical settings itself that determines the nature of the interaction, but the patterns of information flow"* (Meyrowitz, 1985: 37). Meyrowitz mener altså, at det bestemmende for adfærdens karakter, ikke er de fysiske rammer, men derimod er bestemt af andres adgang til informationen i situationen. I denne sammenhæng definerer Meyrowitz begrebet information på følgende måde: *"Information" is used here in a special sense to mean social information: all that people are capable of knowing about the behavior and actions of themselves and others*" (Meyrowitz, 1985: 37). Eksempler på denne definition af begrebet information er f.eks.

det, vi siger, den måde vi gestikulerer på, ved hjælp af kropssprog og det tøj, vi bærer; eller mangel på samme. Der opstår altså en interaktionssituation lige så snart, der for 'publikum' er adgang til informationerne i denne interaktion, også selv om det publikum, der modtager informationen, ikke er i samme rum, som afsenderen: eksempelvis i form af en telefonsamtale eller en tv-udsendelse. Situationen kan derfor opfattes som et informationssystem. Meyrowitz' nyere definition på interaktionssituationen, som noget, der ikke er bundet af fysiske rammer, men derimod bestemmes af andres grad af adgang til informationen i interaktionen, dvs. et regulært informationssystem, skal ikke opfattes som en erstatning eller et modsvar til den traditionelle måde at anskue begrebet på. Det skal blot ses som et supplement til feltet, der gør det muligt, også at undersøge situationer, der netop ikke er stedsbundet. Af selv samme grund finder jeg Meyrowitz' teoretiske overvejelser nyttige, i forhold til at skabe et forståelsesgrundlag for fænomenet, der i dette speciale undersøges, da der i teorien skelnes klart imellem face-to-face interaktion og medieret kommunikation. Som tidligere nævnt, påpeger Meyrowitz, at de elektroniske mediers indtog har ændret definitionen på en interaktionssituation. Med denne ændring har opfattelsen af adfærden i de forskellige situationer også ændret sig. Hvor man før i tiden, opfattede visse situationer, som lig med en vis adfærd, da de stedbundne situationer sjældent ændrede sig, er Meyrowitz af den overbevisning, at det ikke kan kategoriseres så statisk, da de elektroniske medier fordrer pludselige skift i informationsmønstrene og derved situationen. Med andre ord, er grænsen mellem front- og backstage ikke nødvendigvis defineret af noget fysisk, som f.eks. en dør, men derimod af informationsmønstret. Det betyder, at der er et oftere og hurtigere skift mellem frontstage og backstage og at dette skift oftere er mere permanent end førhen (Meyrowitz, 1985: 39).

Fremkomsten af middleregion

I sit forsøg på at forklare mediernes effekt på adfærden i forskellige situationer og som et resultat af redefinitionen af begrebet situation, har Meyrowitz med afsæt i Goffmans teori om front- og backstage, udviklet tre nye begreber, som han kalder for 'deep back', 'forefront' og 'midleregion'. Disse er begreber for bestemte former for adfærd, der ifølge Meyrowitz er opstået med mediernes påvirkning på interaktionssituationen (Meyrowitz, 1985: 42). På trods af en videreudvikling af Goffmans teatermetaforiske teori om de to scener frontstage og backstage, anerkender Meyrowitz grundprincipperne i teorien og ændrer ikke på dem. Derfor bør Meyrowitz' teori ansues som en videreudvikling og ikke en erstatning.

”Middleregion” skal forstås som den adfærd, der opstår ved sammensmeltningen mellem to forskellige situationer. Denne adfærd opstår, når publikum får et indblik i backstage området på samme tid som en optræden foregår i frontstage området. Når dette sker, tilpasser den optrædende sit show, så det stemmer overens med de nye indblik, publikum har fået fra backstage området. Når mødet mellem frontstage og backstage adfærden mødes, dannes den såkaldte middleregion adfærd. I denne form for adfærd, eksisterer yderlighederne fra de to traditionelle front- og backstage regioner ikke, da den optrædende ikke længere besidder den nødvendig plads i sit backstage område, det kræver, for at finjustere og øve det helt store show, da den optrædende i denne region delvist har besøg af publikum. Meyrowitz uddyber det på følgende måde:”(...)performers no longer have the necessary backstage time and space; the control over rehearsal and relaxations that supported the old front region role is weakened” (Meyrowitz, 1985: 47). Med dette referer Meyrowitz til den grundantagelse Goffman præsenterer i sit værk, om at kontrol over hjemmet og privaten, er vejen til succes eller i hvert fald illusionen om succes (Goffman, 1956: 70-71). Med tilføjelsen af middleregion har Meyrowitz ændret på det, Goffman kalder for front- og backstage, og kalder det nu for forefront og deep back. Den optrædende skal nu ud over scenekanten, for at overraske publikum og skal på den anden side, også gemme sig endnu mere væk, hvis der skal forberedes et banebrydende show, der overrasker publikum. Hvor middleregion adfærden opstår, når situationer sammensmeltes, opstår både forefront og deep back adfærden, når en situation splittes. Denne form for adfærd, opstår ifølge Meyrowitz, når den optrædende opnår en større isolation fra sit publikum (Meyrowitz, 1985: 47). Et eksempel på dette kan være, når en voksen søn flytter fra sine forældre, og derved opstår der en større grad af privatliv for begge parter, samtidig med, at det bliver nemmere for begge parter at fremføre en mere kontrolleret frontstage optræden, påpeger Meyrowitz. I en politisk kontekst kan det sammenlignes med; at jo mere privatliv en politiker kan holde privat, jo stærkere en kontrast vil der opstå mellem en uformel backstage-stil og en optræden, som den dygtige leder (Meyrowitz, 1985: 49).

Hjarvard

Jeg vil i dette speciale inddrage det teoretiske begreb medialisering, da dette, blandt andet, forsøger at forklare, hvilke rammer medierne og fremkomsten af nye medier, sætter for kommunikationen. Jeg finder det relevant, at trække på bidrag fra Stig Hjarvards værk; “*En verden af medier - Medialiseringen af politik, sprog, religion og leg*” (2008), da Hjarvard heri overfører begrebet medialisering til den politiske verden og præsenterer herved en række teoretiske perspektiver på,

hvordan medialiseringen sætter rammerne for den politiske kommunikation. Hjarvard forsøger at forklare politikernes ageren i en verden af medier, og kommer med teoretiske bud på, hvorfor den politiske kommunikation ser ud, som den gør. Et sådant perspektiv, vurderer jeg, er nødvendigt i undersøgelsen af dette speciales problemstillinger. For det første, fordi den kommunikation, jeg undersøger, er medieret, men især også, fordi jeg ønsker, at forstå politikernes kommunikative bevægelser mellem det private og det offentlige.

Definition af begrebet medialisering

Hjarvard anvender og forstår medialisering som et begreb, i en teori om mediernes øgede og ændrede betydning på kultur og samfund. Han påpeger derfor, at medialisering skal opfattes som mere end en etikette på et fænomen. Medialiseringen af samfundet skal forstås, som den proces ”(...) *hvor samfundet i stigende grad underlægges eller bliver afhængige af medierne og deres logik*” (Hjarvard, 2008: 28). I denne proces bliver medierne både integreret i andre samfundsinstitutioners virke og bliver samtidig selvstændige institutioner i samfundet. Med mediernes logik, forstår Hjarvard mediernes institutionelle og teknologiske virkemåder.

Politikkens medialisering

Som en del af samfundet, er politikken, uomtvisteligt, også påvirket af medialiseringen. Det skal hermed ikke opfattes således, at medier ikke har haft indflydelse på politikken før nu, men blot, at der med mediernes konstante udvikling, følger en ændret- og øget grad af påvirkning på politikken i alle dets facetter. Hjarvard ser på politikkens medialisering som ”(...) *den proces, hvor den politiske institution bestående af parlament, partier, valghandlinger osv. i stigende grad bliver afhængige af medierne og deres logik*” (Hjarvard, 2008: 65). Hjarvard forklarer, at politikkens form og indhold bliver påvirket, da medierne bliver en integreret del af de politiske organisationer og deres aktørers virke, og derved ændrer på den interne, såvel som den eksterne kommunikation, da denne bliver influeret af medielogikker. Ydermere bliver medierne en selvstændig institution med to centrale funktioner: ”*Etablering af det offentlige samtykke til politiske beslutninger og fastlæggelse af den politiske dagsorden*” (Hjarvard, 2008: 65).

Ud fra en optik om, at den politiske offentlighed varetages af medierne, fordrer det, at den politiske kommunikation følger normerne for passende kommunikation i medierne. Med andre ord, så er den politiske kommunikation under indflydelse af medierne og denne indflydelse er uundgåelig, da en del af den proces, som medialiseringen dækker over, har bevirket, at politikkens aktører er gjort

afhængige af medierne (Hjarvard, 2008: 95). Et eksempel, hvorpå den politiske kommunikation skal efterleve visse mediekommunikative normer, er ved at tilpasse sig journalistiske nyhedskriterier og deadlines.

Hjarvard pointerer, at et afgørende aspekt af udviklingen, er den synlighed af de politiske aktører, som medierne har skabt. Denne synlighed ændrer ved karakteren af den politiske persona, hvilket medfører en ændring i måden, hvorpå den politiske aktør må fremstille sig. Betydningen af denne ændring er, ifølge Hjarvard, at der sker en personliggørelse og en konversationsliggørelse af den politiske kommunikation. Hertil trækker Hjarvard på teoretiske aspekter fra Meyrowitz' videreudvikling af Goffmans front- og backstage teori, for at forklare ændringen i karakteren af den politiske persona. Med afsæt i Meyrowitz' teoretiske bidrag vedrørende medieudviklingens indflydelse på fremkomsten af en ny region og derved en ny adfærd, forklarer Hjarvard, at der også sker en opbrydning af de sociale roller. Opbrydningen sker, både fordi midlere-region adfærden fordrer en kombination af formel og en officiel rolle fremtræden, hvilke gør de sociale roller mere uklare, men også fordi medier, som radio og tv, gør det vanskeligere for modtageren at skelne mellem sagligt indhold og de personlige egenskaber hos de optrædende (Hjarvard, 2008: 98). En bivirkning af ændringerne i disse sociale roller og adfærden, er, ifølge Hjarvard, at kriterierne for vellykket politisk kommunikation også ændrer sig. Hvor en politiker før i tiden kunne basere sin autoritet på dets hverv som politiker, skal en politiker i dag i mediernes midlere-region udvise personlige kvaliteter (Hjarvard, 2008: 100).

Analyse

Maja Panduro – Case 1

Tekst

Opdeling af teksten

I denne analyse af Maja Panduros statusopdatering, vil jeg indledende, dele denne op i tre dele. Disse dele vil i analysen udgøre et skelet for strukturen. Delene kalder jeg for introen, midten og afslutningen. Hver af de tre dele i statusopdateringen, har en tidsbestemt karakter. Dvs. at hovedbudskaberne i hver del, har en karakter af henholdsvis datid, nutid og fremtid. Det er dog vigtigt at nævne, at Maja Panduro stadig taler i forskellige tider, på tværs af teksten. I det følgende

analyseres de tre dele af Maja Panduros statusopdatering.

Introen

Maja Panduro indleder sin statusopdatering med at skrive: ”*Nogle meldinger skal man tage en dybere indånding for at skrive end andre. Denne her har været svær.*” I dette udsagn giver Maja Panduro modtageren et indledende indtryk af, at hun nu vil komme med en bekendtgørelse eller offentliggørelse. Ved indledende at bruge ordet ’melding’ indikerer Maja Panduro, at hun har noget på hjerte, som hun vil dele med folk. Man kan antage, at modtageren i en eller anden grad i forvejen ved, at Maja Panduro har et budskab, hun ønsker at kommunikere ud, i takt med, at hun har skrevet en statusopdatering. Ikke desto mindre kan det faktum, at hun italesætter sin handling ved at bruge ordet ’melding’, indikere, at denne statusopdatering er udover det sædvanlige. Maja Panduros brug af ordet ’svær’ og ordstillingen ’dybere indånding’, er ydermere med til at indikere dette. Ordet ’svær’ og ordstillingen ’dybere indånding’ er indikatorer for den generelle følelsesladede og alvorlige tone i statusopdateringen.

Efter de indledende udsagn, fortsætter Maja Panduro med at fortælle: ”*Jeg er blevet ramt af alle mine egne fordomme*”. Ved brugen af ordet ’ramt’ understreger Maja Panduro, at det, der er hændt hende, er sket ufrivilligt. Hun påtager sig derved, i nogen grad, en offerrolle. I første omgang nævner Maja Panduro, at hun er blevet ramt af alle sine egne fordomme, også dem, hun ikke vidste, hun havde. Maja Panduro præsenterer altså ikke præcist i den introducerende del af statusopdateringen, hvad der har ramt hende.

Maja Panduro fortsætter efterfølgende: ”*Jeg har i mit politiske liv brugt så mange kræfter på at kæmpe kampen for, at det ikke skal være tabu eller skamfuldt – at det ikke skal være mere pinligt at være syg indvendig end udvendig*”. I stedet for at fortælle modtageren, at hun er blevet syg, henviser hun læseren til sit politiske liv. Maja Panduro kategoriserer her sig selv som politiker. Ydermere præsenterer hun modtageren for det faktum, at hun som politiker har kæmpet karrierelang kamp. Her identificerer hun sig selv, som en hårdtarbejdende og målrettet politiker. Maja Panduro fortæller ikke blot, at hun er politiker, men sender også et signal om, at hun er en politiker med en mission og en vision. I dette udsagn specificerer hun også, at det er en kamp, der har kostet kræfter.

Maja Panduro fortæller: *"Derfor er det en bitter pille at sluge, hvor svært det alligevel er at forlige mig med, at det også kunne ramme mig. Jeg havde aldrig forestillet mig at det skulle ske for mig."* I dette udsagn fra Maja Panduros statusopdatering er hun passiv og fremstiller sig igen på den måde, som et offer. Dette kommer til udtryk gennem hendes valg af f.eks. ordene 'ramme' og 'ske'. Maja Panduro gør det altså klart for modtageren, at det, der er hændt hende, er overraskende, ufrivilligt og svært at forlige sig med. I dette udsagn giver Maja Panduro klart udtryk for, at det, hun er i gang med at offentliggøre, er svært for hende. Hun anvender en følelsesbetonet metafor ved at tale om det, der er sket for hende, som 'en bitter pille at sluge'. Maja Panduro fremstiller her sig selv, som værende sårbar. Dette står i skarp kontrast til den førnævnte fortælling i statusopdateringen, om den hårdtarbejdende politiker med mål og visioner.

Midten

I denne del sætter Maja Panduro ord på, hvad det er, der har ramt hende. Hun bevæger sig retorisk ind i en mere nutidig måde, at fremlægge budskaberne på. Maja Panduro skriver, at hun er blevet sygemeldt med angst og depression. Dette begrundes hun, som en konsekvens af manglende opmærksomhed på sin egen krops stress-signaler. Det er her tydeligt, at Maja Panduro i denne del af statusopdateringen, er aktivt tilstede i sætningen, ved at påtage sig et ansvar for, hvad der er sket hende. Et andet eksempel på en høj grad af modalitet i sætningen, er i følgende udsagn: *"Selv ikke da den råbte højest og midt i valgkampen i sommer sendte mig i gulvet på en måde, så jeg troede, det var en hjerneblødning, lyttede jeg"*. Heri ses det tydeligt, at Maja Panduro tager ansvaret for, hvad der er sket med hende, da hun eksplicit fortæller, at hun ikke har lyttet til sin krop. Implicit kan det tolkes som et tegn på stædighed og som en indikation af, at hun er hårdtarbejdende. I dette udsagn kategoriserer hun sig selv som politiker, ved at henvise til en valgkamp.

I den sidste del, af det, jeg kategoriserer som midten, skriver Maja Panduro følgende: *"Men som en klog veninde sagde: når først elastikken er sprunget eller blevet slap, bliver den ikke bare det samme igen, fordi man letter presset"*. I denne sætning kategoriserer Maja Panduro sig selv som veninde. Hun er altså i denne del af teksten ikke politiker, men menneske.

Maja Panduro fortæller efterfølgende, at hun er begyndt i behandling og at hun er sygemeldt indtil videre. I dette udsagn er hun igen aktivt til stede, da hun fortæller, hvad hun gør, for at løse de netop offentliggjorte udfordringer, hun står over for.

Afslutningen

Den afsluttende del starter med, at Maja Panduro skriver følgende: ”*Det er vanvittigt grænseoverskridende at blotte mig på den her måde*”. Maja Panduro ekspliciterer her et meget følelsesbetonet udtryk, for den følelse, der for hende følger med det, at offentliggøre, at hun er blevet syg. Man kan læse i sætningen, at hun synes, det er grænseoverskridende. Hertil tilføjer hun tillægsordet ‘vanvittigt’, som understreger den ekstreme følelse, der for hende er forbundet med at offentliggøre, at hun er blevet syg. I sætningen her benytter hun også ordet grænseoverskridende, og referer herved til, at hun overskrider en grænse. Der henvises på den måde til en grænse mellem det private og det offentlige, som for hende er overskredet. Udover at anvende ordet ‘grænseoverskridende’, beskriver hun også offentliggørelsen som en blottelse. Det er her vigtigt at pointere, at hun i denne sammenhæng, taler om blottelsen, som en selvvalgt blottelse og ikke en ufrivillig.

Efter at have italesat den udfordring, der ligger i offentliggørelsen af det særdeles private, uddyber og argumenterer Maja Panduro for, hvorfor hun blottet sig på denne grænseoverskridende måde. ”*Men jeg tror, det er nødvendigt, at nogle af os gør det, hvis vi skal tabuerne og skammen til livs*”. Maja Panduro argumenterer for sin offentliggørelse med, at det er en nødvendighed, i forhold til at komme tabuerne og skammen til livs. Hun siger her implicit, at tabuerne og skammen er en problematik, i forhold til den ”indvendige sygdom”. Selve den handling, der ligger i at offentliggøre det, at hun er blevet ramt af depression og angst, kan opfattes som et løsningsforslag til den problematik, hun implicit fremlægger, hvorfor hun netop gør, som hun gør. Offentliggørelsen signalerer hermed handlekraft fra Maja Panduros side af. Hun ser problematikken gennem egne erfaringer, hun kommer med et løsningsforslag og hun handler derfor og gør, som hun gør. I det ovenstående udsagn, betegner Maja Panduro sig selv, som en del af en gruppe, ved at bruge ordet ’os’. Det kan her antages, at hun henviser til sig selv og andre i lignende situationer. Denne retoriske fremstilling kan opfattes som et forsøg på at normalisere det, at være ramt af psykisk sygdom, eller i hvert fald et forsøg på at generalisere det. Med denne generalisering fremstiller hun det, at være ramt af en psykisk lidelse, som noget, der er mere end et privat anliggende. Denne retoriske fremstilling stemmer derved overens med hendes ytre holdning til, at det er en nødvendighed at tale om de psykiske lidelser.

”*Jeg tror inderligt på, at der er brug for folk med alle slags erfaringer i politik*”. I denne sætning kategoriserer Maja Panduro igen sig selv som politiker. Hun giver her udtryk for en stærk

overbevisning om, at politikken har brug for folk med forskellige erfaringer. Maja Panduro bruger ordet 'inderligt', som i denne her sammenhæng fungerer som en styrkemarkør, til at beskrive graden af den tro, hun præsenterer. Hun forbinder her det private og det offentlige, da hun implicit siger, at det, der sker for hende privat, er med til at styrke hendes ageren i det offentlige og som offentlig person.

I den sidste del af afslutningen, taler Maja Panduro i et fremtidsperspektiv. Hun taler om, hvordan problemet med den skam, der er knyttet til psykiske lidelser, skal løses. "*Og der er brug for, at vi, der får den her slags erfaringer, ikke tier med dem, fordi vi skammer os*". I dette udsagn placerer hun sig igen i en gruppe med andre, ved at anvende ordet 'vi' og derved forsøger hun igen at generalisere det, til noget, der ikke kun hører privatsfæren til. Det er her usikkert, hvem Maja Panduro refererer til ved ordet 'vi'. Om det er et politisk 'vi' eller et 'vi', der repræsenterer mennesker med psykiske lidelser vides ikke.

Slutteligt skriver Maja Panduro i sin statusopdatering følgende: "*Jeg glæder mig til at vende frygteligt tilbage med nye kræfter. Vi har så meget at kæmpe for*". Hun indikerer her, at hun har en mission og et mål og hun fremstår derfor viljefast og målrettet.

Opsummering af analysen af Maja Panduros statusopdatering

Maja Panduro italesætter offentliggørelsen af sin sygemelding, som svær og udfordrende. Denne overdragelse af sygemeldingen fra privatsfæren til den offentlige sfære, beskriver Maja Panduro som værende grænseoverskridende og taler om det, som en blottelse. Maja Panduro ser psykiske lidelser som et tabuiseret emne og som et emne, hun selv har haft fordomme om. Maja Panduro understreger problematikken ved at skrive at psykiske lidelser, er et tabuiseret emne, og fremstiller derefter et løsningsforslag til denne problematik, hvilket også fungerer som argument for, hvorfor hun offentliggør sin sygemelding.

Maja Panduro taler om sygdommen, som noget, der har ramt hende uventet og identificerer derved sig selv, som et offer. Jeg har identificeret en generel følelsesladet tone igennem statusopdateringen og at Maja Panduro anvender metaforer og forskellige ord til skabelsen af denne tone. Efter en fremstilling af sig selv som offer og som sårbar, påtager hun sig en del af ansvaret ved at komme med eksempler på, hvordan hun har ignoreret kroppens stresssignaler. Maja Panduro fremstiller sig selv som en hårdtarbejdende, visionær og målrettet politiker. Ydermere fremstiller hun sig som andet end politiker, f.eks. veninde. Derudover kategoriserer hun sig selv som en del af en gruppe,

ved at anvende ordet 'vi' og 'os'.

Diskursiv praksis

I denne del af analysen vil jeg analysere på udvalgte Facebook kommentarer til Maja Panduros statusopdatering, samt på en udvalgt nyhedsartikel om statusopdateringen. I denne del af analysen er der fokus på diskursprocesserne. Dette begreb dækker over de processer, en tekst gennemgår i produktionen og/eller i konsumtionen (Fairclough, 2008: 126). Jeg vil i analysen af de udvalgte kommentarer og den udvalgte nyhedsartikel, forsøge at identificere, hvorledes modtagerne på Facebook og pressen, italesætter og rekontekstualiserer Maja Panduros statusopdatering. Jeg vil i det følgende starte med en analyse af de udvalgte kommentarer. Efterfølgende vil der være en analyse af nyhedsartiklen.

Analyse af kommentarer

Tematiseringen og udvælgelsesprocessen

Jeg vil indledende redegøre for tematiseringen af kommentarerne til Maja Panduros statusopdatering og for den udvælgelse, der på baggrund af tematiseringen, har fundet sted. Jeg har via en gennemgang af kommentarerne til Maja Panduros statusopdatering, identificeret en række temaer i disse. Ud af de ca. 700 kommentarer som statusopdateringen har modtaget, kan der identificeres et utal af temaer, hvorfor en identificering af de hyppigst repræsenterede temaer, har været nødvendigt. Jeg har identificeret fire overordnede temaer. Temaerne er som følgende:

- Privilegeret politiker
- Respekt-tilkendegivelser
- Egne oplevelser
- Enighedserklæringer

Privilegeret politiker

Det første tema kalder jeg for 'privilegeret politiker'. Temaet er skabt på baggrund af en række kommentarer, hvis indhold er kritik af det system, der skal håndtere de syge. Med system menes der i denne sammenhæng f.eks. ikke sygehuset, men det system, vi kalder for det sociale sikkerhedsnet. Dvs. det system, der giver os penge, når vi ikke selv kan tjene, og som samtidig forsøger, at gøre os arbejdsdygtige igen. Kritikken af systemet kommer i mange af disse kommentarer til udtryk,

gennem en massiv kritik af Maja Panduro, og det, hun repræsenterer, som politiker og derved lovgiver. Budskabet i mange af disse kommentarer er, at Maja Panduro i kraft af hendes erhverv som politiker, får særbehandling i systemet. Dette tema er, sammen med temaet 'respekt-tilkendegivelser', det mest dominerende tema blandt alle kommentarerne.

Respekt-tilkendegivelser

Det andet tema kalder jeg for 'respekt-tilkendegivelser'. En stor del af kommentarerne er tilkendegivelser om en positivitet over, at Maja Panduro tør at offentliggøre sin sygemelding. I disse kommentarer bliver grænsen mellem det private og det offentlige i nogen grad implicit, såvel som eksplicit omtalt, da der tilkendegives en respekt for den handling, der ligger i at offentliggøre noget så privat. Som ovenfor nævnt, er dette tema det mest dominerende, på linje med temaet 'privilegeret politiker'.

Enighedserklæringer

Dette tema lægger sig i nogen grad op af ovenstående tema. En del af dem, der tilkendegiver deres respekt for, at Maja Panduro offentliggør sine problemer, erklærer sig også enige i den holdning, som Maja Panduro fremfører i sin statusopdatering vedrørende åbenhed, i forbindelse med sygdom af psykisk karakter. Det samme sker også den anden vej rundt, at mange af dem, der erklærer sig enige, også tilkendegiver deres respekt.

Egne oplevelser

En stor del af kommentarerne handler om folks egne oplevelser i forbindelse med psykiske problemer. Her bliver Maja Panduros situation sammenlignet med de kommenterendes egne situationer. Nogle af disse kommentarer går også ind under temaet 'privilegeret politiker', da folk fortæller om deres oplevelser med de psykiske problemer, for derefter at rette en kritik mod systemet. Det skal dog siges, at langt den største del af de kommentarer, hvori folk præsenterer deres egne oplevelser med psykiske problemer, indeholder et ønske om en god bedring til Maja Panduro.

De udvalgte kommentar

Som det bliver præsenteret i afsnittet selektionskriterier, har jeg valgt en række repræsentative kommentarer, som hver især indeholder flere af temaerne. Som bidrag til udvælgelsesprocessen, har

et popularitetskriterie og et tidskriterie været anvendt. Popularitetskriteriet betyder, at de kommentarer, jeg har valgt, indeholder et større antal af likes, da antallet af likes kan være med til at indikere en generel opfattelse og mening i forhold til statusopdateringen. Tidskriterie betyder, at de udvalgte kommentarer skal være skrevet samme dag som statusopdateringen er postet på Facebook, da det må antages, at jo senere en kommentar er skrevet, jo større en sandsynlighed er der for, at denne er influeret af tidligere kommentarer.

Jeg vil i det følgende analysere de udvalgte kommentarer. Afsenderne på de udvalgte kommentarer vil blive omtalt i henhold til deres initialer. Jeg henviser kun til relevante aspekter af de udvalgte kommentarer og gennemgår derfor ikke kommentarerne ord for ord. Kommentarerne i deres fulde længde er at finde under Bilag 2 & 5.

Kommentar 1

Den første kommentar er skrevet af en kvinde med initialerne CB og er skrevet den 11. marts kl.20.03. Samme dag som Maja Panduro har skrevet sin statusopdatering. Denne kommentar har fået 210 likes og det er derfor den, der har fået flest likes, ud af de ca. 700 kommentarer, opdateringen har modtaget. Denne kommentar indeholder først og fremmest temaet 'privilegeret politiker', men indeholder også en grad af temaerne 'enighedserklæringer' og 'fortælling om egne oplevelser'. Derfor er denne kommentar repræsentativ, da den har fået et højt antal likes, er skrevet samme dag som statusopdateringen er postet og indeholder flere af de identificerede temaer.

CB indleder sin kommentar med at skrive, at hun er ked af at høre, at Maja Panduro er blevet ramt af stress, angst og depression. Efter denne høflige indledning, skriver CB følgende: *"Du er dog som politiker i den heldige situation, at du ikke på egen krop skal mærke det system, som dit parti har været med til at skabe"*. I dette udsagn kategoriserer CB, Maja Panduro som politiker og henviser også til det arbejde, Maja Panduro har været en del af, i sit hverv som politiker. CB postulerer i udsagnet, at der er en forskel mellem, hvordan politikere og "almene" borgere bliver behandlet af systemet. Det kan tolkes, at CB implicit siger, at det at blive ramt af en så privat og personlig ting som psykiske problemer, ikke er lige så slemt for politikerne, da disse i et vist omfang, er hævet over den almene borger. Ud over at kategorisere Maja Panduro som politiker, kategoriserer CB hende også som en ikke almindelig borger. Maja Panduro kategoriserer i sin statusopdatering sig selv som både politiker, men også som en privat person, der er andet end politiker, f.eks. veninde. Efterfølgende giver CB en række eksempler på, hvad Maja Panduro i takt med sin position som politiker slipper for i forbindelse med hendes depression og angst. Disse eksempler skriver CB ud

fra egne erfaringer, da hun gør opmærksom på, at hun selv har oplevet systemet i forbindelse med stress. Efter at have skitseret disse eksempler, skriver CB følgende: *”Det er fint, at du står frem for at komme tabuerne og skammen til livs, men det er ikke det, der fylder mest for den sygemeldte, der er almindelig borger og ikke nyder politikernes privilegier”*. I denne sætning anerkender CB den handling, der ligger i at offentliggøre det, at være ramt af psykiske udfordringer, som Maja Panduro i sin statusopdatering slår et slag for er vigtigt. CBs anerkendelse er dog med forbehold, da hun mener, at det ikke er det, der betyder mest, for dem, hun kalder de almindelige borgere. CB kategoriserer igen Maja Panduro som politiker og ikke almindelig borger, og påpeger igen, at hun som politiker har særlige privilegier. Med denne kategorisering af Maja Panduro, som udelukkende værende politiker og med den påstand om, at politikerne har særlige privilegier, kan det tolkes, at der eksisterer en opfattelse af, at de individuelle private udfordringer, der måtte være forbundet med psykiske problemer for en politiker, ikke har samme karakter, som hos en almindelig borger. Dette kan derfor også betyde, at der er en forskel på den private sfære hos henholdsvis politikere og hos almindelig borgere, i forbindelse med psykiske problemer.

Jeg vurderer CBs kommentar, som værende en god repræsentant for den generelle holdning til og rekontekstualisering af Maja Panduros statusopdatering. Denne vurdering er lavet på baggrund af at temaet i CBs kommentar, som tidligere nævnt, går igen i mange af de kommentarer, som statusopdateringen har modtaget. Derudover har flere af kommentarerne indeholdende dette tema fået mange likes, hvilket kan indikere at mange erklærer sig enige i disse kommentarers indhold.

Kommentar 2

Den anden kommentar er skrevet af en mand med initialerne NBP. Kommentaren har modtaget 22 likes og er skrevet samme dag, som statusopdateringen er postet. Denne kommentar indeholder temaet ‘respekt-tilkendegivelser’ og i nogen grad temaet ‘enighedserklæringer’.

NBP indleder med at skrive: *“kære Maja”*. Denne måde at starte på, er ofte den måde, man indleder et personligt brev på, skrevet fra et menneske til et andet menneske, hvorfor denne retoriske udlægning kan opfattes som værende af personlig karakter. NBP kunne have undladt navn, ligesom CB indleder sin kommentar. NBP kunne også have skrevet kære socialdemokrat eller kære Maja Panduro, men ikke desto mindre tiltaler han, Maja Panduro som blot Maja. Jeg vurderer, at denne tiltale bør opfattes som en kategorisering af Maja Panduro, som mennesket Maja og ikke som politiker Maja Panduro. Denne vurdering underbygges også af følgende udsagn fra NBPs kommentar: *”(...) du er hverken blevet et dårligere eller bedre menneske i mine øjne, bare endnu*

mere menneske”. I denne sætning kategoriserer NBP eksplicit Maja Panduro som menneske. Jeg antager, at NBP refererer til det, at Maja Panduro er blevet ramt af depression og angst, som grunden til, at hun i hans øjne, er blevet endnu mere menneske. Sygdommen har med andre ord menneskeliggjort Maja Panduro ifølge NBP.

NBP fortsætter i sin kommentar med følgende: *”Det kan jeg godt lide, modigt og flot”*. I denne sætning giver NBP udtryk for sin subjektive holdning til det, at Maja Panduro er blevet mere menneske på grund af den sygdom, der har ramt hende. En holdning, jeg vurderer, at flere deler med NBP, da hans kommentar har modtaget 22 likes, hvilket er i den høje ende, set i forhold til de andre kommentarer. Udover at skrive eksplicit, at han godt kan lide menneskeliggørelsen af Maja Panduro, så afslutter NBP sætningen med at skrive, modigt og flot. Ved at omtale offentliggørelsen som modig og flot, anerkendes det, at offentliggørelsen er grænseoverskridende.

Analyse af nyhedsartikel

Ligesom med analysen af de udvalgte kommentarer, vil analysen af nyhedsartiklen ikke være en analyse af hver enkelt sætning, men en analyse af de relevante aspekter. Hele artiklen er at finde under Bilag 3.

BT’s nyhedsartikel, som her analyseres, består af en overskrift, et billede med en billedtekst, en underoverskrift og en brødtekst. Artiklen præsenterer historien om Maja Panduro, der er sygemeldt med depression og angst. Teksten i artiklen består i høj grad af citater fra Maja Panduros statusopdatering.

Som det første, finder jeg det nærliggende, at kaste et blik på artiklens overskrift: *”Toppolitiker trækker stikket: Sygemeldt med depression og angst”*. I denne overskrift bliver det præsenteret, at en politiker har sygemeldt sig med depression og angst. Denne person bliver i overskriften ikke omtalt som Maja Panduro, men som toppolitiker. Artiklen kategoriserer derved indledende Maja Panduro som politiker. Overskriften indeholder ydermere en metafor i form af talemåden ’trækker stikket’, som i dette tilfælde refererer til sygemeldingen og til det faktum, at Maja Panduro derved holder en pause fra politik og hendes Facebook profil.

Under overskriften er der placeret et billede. Billedteksten lyder som følgende: *”Her ses Maja Panduro omgivet af socialdemokraterne Henrik Dam Kristensen, Mogens Lykketoft og Bjarne Corydon under åbningsdebatten i Folketinget, torsdag den 9 oktober 2014”*. Selve billedet og den dertil hørende tekst, kategoriserer Maja Panduro som politiker, da billedet portrætterer Maja

Panduro og tre af hendes kollegaer i folketingsalen. Hvad billedteksten ikke fortæller, er dog, at Maja Panduro på billedet er tydeligt gravid. BT's motiv for at bruge et billede af en gravid Maja Panduro kendes ikke, men ikke desto mindre, fremstilles Maja Panduro her som mere end politiker. Hun fremstilles som en gravid kvinde, en kommende mor, et familiemenneske osv.

I artiklens underoverskrift præsenteres det, at det er socialdemokraternes miljøordfører, Maja Panduro, der er sygemeldt. Derudover påpeges det i underoverskriften, at Maja Panduro selv skriver det på Facebook og herved præsenteres kilden til artiklen også. Ydermere kan denne påpegning også opfattes, som et tegn på, at der er en nyhedsværdi i den handling, der ligger i, at offentliggøre noget privat på Facebook.

Selve brødteksten i artiklen består i høj grad af citater fra statusopdateringen. Enkelte dele af artiklen indeholder dog journalistiske vinklinger på historien. F.eks. skriver journalisten efter det første citat fra statusopdateringen: *"Sådan indleder Maja Panduro sin opdatering på Facebook, hvori hun åbent fortæller om årsagen til sin sygemelding (...)".* I denne sætning fremlægger journalisten, Maja Panduros offentliggørelse som værende åben. Journalisten bevæger sig fra at forholde sig objektivt ved at citere, til at blive subjektiv, ved at anvende ordet 'åbent' som et tillægsord, der beskriver hans oplevelse af Maja Panduros handling. Med andre ord kan der identificeres en vinkel på historien, hvor det selvfølgelig er indholdet af Maja Panduros statusopdatering, der er vigtig, men også det, at hun selv offentliggør det på Facebook.

I slutningen af artiklen ses endnu en vinkling på historien. *"Tilbage i november måned sidste, måtte Maja Panduros partifælle og tidligere miljøminister for Socialdemokraterne Kirsten Brosbøl ligeledes tage sygeorlov fra Folketinget på grund af stress".* Her inddrager journalisten et lignende eksempel på en sygemelding af en politiker. Denne inddragelse kan være et forsøg på at fremstille stressrelaterede sygemeldinger, som en tendens i Folketinget og hos socialdemokratiske politikere. Det kan også opfattes som en vinkling af historien på, at det generelt er stressende at være politiker. I artiklen bliver størstedelen af statusopdateringen citeret. Hvad der dog er værd at nævne, er det, der ikke bliver citeret. F.eks. belyser journalisten ikke, hvad der er Maja Panduros motiv for at offentliggøre sin sygemelding. Det slag, Maja Panduro i sin statusopdatering slår, for at åbenhed er vejen til at bryde tabuer, bliver dermed ikke nævnt i artiklen.

Opsummering af analysen af diskursiv praksis – Maja Panduro

Der kan i kommentarerne ses en bred opfattelse af politikerne, som værende privilegerede i forbindelse med psykiske lidelser. Maja Panduro bliver i denne forbindelse stillet til ansvar i form af hendes hverv som politiker, socialdemokrat og som en del af den lovgivende magt. Hun identificeres som politiker og som værende ikke 'almen' borger.

Jeg har i analysen af kommentarerne identificeret mange eksempler på, at personer refererer til egne oplevelser med psykiske lidelser. Disse referencer bruges enten som argumentation i en støtteerklæring eller i en kritik af Maja Panduro. En del af dem indeholder tilkendegivelser om respekt for den handling, der ligger i, at offentliggøre noget privat og grænseoverskridende. Det er tydeligt, at mange ser offentliggørelsens indhold, som noget der menneskeliggør hende. Selve offentliggørelsen omtales som modig og flot og bekræfter i nogen grad, Maja Panduros beskrivelse af offentliggørelsen som værende grænseoverskridende.

I nyhedsartiklen citeres der i høj grad fra statusopdateringen og derved rekontekstualiseres teksten i høj grad, som den oprindeligt fremstår. Maja Panduros motiv for at offentliggøre sin sygemelding, nævnes ikke i nyhedsartiklen og derved bliver en vigtig del af statusopdateringen udeladt. I artiklen bliver Maja Panduro omtalt som toppolitiker, miljøordfører, og socialdemokrat og bliver derfor i et stort omfang kategoriseret som politiker. Artiklens billede præsenterer dog en mere menneskelig side af Maja Panduro, da billedet viser en gravid Maja Panduro.

Der bliver i artiklen lagt vægt på, at det er Maja Panduro selv, der offentliggør sin sygemelding og at kilden til nyhedsartiklen derfor er hendes statusopdatering fra Facebook. Offentliggørelsen omtales som værende åben, og kan derfor tolkes, som en reference til en grad af ærlighed omkring noget, der ellers er privat.

Anders Samuelsen – Case 2

Tekst

Jeg finder det ikke nødvendigt, at opdele Anders Samuelsens statusopdatering, da den er relativt kort. Jeg vil i analysen af denne tekst også have fokus på, hvorledes Anders Samuelsen kontekstualiserer sig selv. Dvs. at jeg med afsæt i problemformuleringens underspørgsmål, og ligesom det er gjort i analysen af Maja Panduros statusopdatering, vil have et hovedfokus på,

hvorledes Anders Samuelson kategoriserer sig selv, og hvordan han påtaler grænsen mellem det private og det offentlige. Derudover vil jeg, ligesom det er gjort i analysen af Maja Panduros statusopdatering, analysere de aspekter, der er relevante.

Anders Samuelson starter sin opdatering med at skrive følgende overskrift: ”*Hvem har jeg hjulpet?*”. Som det fremgår af casebeskrivelsen, så kommer denne statusopdatering i kølvandet af en stor mediebevågenhed på en historie om, at Anders Samuelson skulle have betalt en narkogæld for et andet menneske. Mediebevågenheden handlede om, hvem Anders Samuelson havde hjulpet og på de juridiske spørgsmål i denne forbindelse. Der har af denne grund været megen opmærksomhed fra pressen og befolkningen på Anders Samuelson. I overskriften i denne statusopdatering, stiller Anders Samuelson det spørgsmål, som pressen har rejst siden historien om den betalte narkogæld, ramte æteren. Der er dog en væsentlig forskel i den måde, pressens spørgsmål og Anders Samuelsons spørgsmål formuleres på. Pressen har spurgt Anders Samuelson, hvem han har betalt en narkogæld for, hvor Anders Samuelson derimod spørger sig selv, hvem han har hjulpet. Jeg antager derfor, at Anders Samuelson finder det vigtigt, i sin offentliggørelse, at lægge vægt på, at hans handling skal opfattes som en hjælp.

Efter overskriften i statusopdateringen, pointerer Anders Samuelson netop selv den mediebevågenhed, sagen har fået. ”*Der er flere flere sider indledt en intens jagt på at “afsløre, hvem jeg har hjulpet”*”. Han omtaler denne mediebevågenhed som en ‘intens jagt’ på at afsløre, hvem han har hjulpet. Her anvender han ordet ‘jagt’, som en metafor for selve mediebevågenheden. Denne metafor kan tolkes som hans oplevelse af situationen mellem ham og pressen i forbindelse med sagen om den betalte narkogæld. Han omtaler ydermere pressens formål med denne ‘jagt’, som et forsøg på at afsløre noget. Pressen prøver med andre ord, at få offentliggjort noget, der er tilsløret. Anders Samuelson er, her i sætningen, passiv og fremstiller situationen som noget, der er ufrivilligt. Ved at anvende ordet ‘jagt’, vurderer jeg også, at Anders Samuelson giver sig selv en offerrolle, da det som regel aldrig er frivilligt at blive jagtet.

Denne konflikt mellem pressen og Anders Samuelson kan anskues som en kamp om, hvorvidt en bestemt situation hører til i den offentlige sfære eller i privatsfæren.

Efter denne beskrivelse af Anders Samuelsons egen oplevelse af situationen, fortæller han, for hvem han har betalt narkogælden og svarer derved på det spørgsmål, som han selv stiller i overskriften og på det spørgsmål, som pressen har stillet. Anders Samuelson skriver, at det er hans ældste søn, han

har hjulpet. Herved kategoriserer Anders Samuelson sig som far. Efterfølgende præsenterer han sit formål, ved at forsøge at holde sagen med hans søn og narkogælden i det private og ude af det offentlige. ”*Hensynet til ham har vejet over alt andet*”. Motivet for ikke at offentliggøre hvem han har hjulpet, har været at beskytte sin søn. Med dette indikerer Anders Samuelson, at en offentliggørelse af hans søn, som hovedperson i sagen om den betalte narkogæld, vil skade sønnen. Anders Samuelson siger yderligere, at dette hensyn til sønnen har været vigtigere end alt andet. På den måde fremstår han som den beskyttende far, der beskytter sit barn mod det skadelige, koste hvad det vil.

Dette hensyn til sønnen, som var motivet for ikke at offentliggøre, hvem Anders Samuelson havde hjulpet, uddyber han efterfølgende ”*Mit håb har været, at hensynet til min søns helt legitime krav på anonymitet blev respekteret*”. Anders Samuelson giver her udtryk for et håb, han har haft om, at hans søns anonymitet blev respekteret. Ved brugen af ordet ‘anonymitet’ refereres der også til en bestemt grad af privathed, hvor ens identitet er skjult for omverdenen og det offentlige, i forbindelse med en bestemt situation. Anonymiteten kan anskues som et symbol på det, at være privat. Med den handling, der ligger i selve offentliggørelsen på Facebook, krydser Anders Samuelson grænsen mellem det private og det offentlige. Med andre ord bringer han noget, han mener hører til i det private, ud i det offentlige og anonymiteten, som kan opfattes som en stærk grad af privathed, ophæves. Anders Samuelson skriver efterfølgende, at håbet om respekt for sønnens anonymitet, desværre er blevet opgivet. Udsagnet kan opfattes som en indikation på, at Anders Samuelson mener, at det legitime krav ikke er blevet respekteret, hvorfor han har valgt at offentliggøre sagen. På den måde placerer han en form for skyld hos dem, der har forsøgt at trække sagen fra det private og ud i det offentlige. Her må det antages, at han hentyder til pressen og det, han kalder for en jagt. Selvom Anders Samuelson placerer en skyld og begrundet hvorfor han må opgive sit håb om sønnens legitime krav på anonymitet, kommer det ikke tydeligt til udtryk, hvorfor han har valgt at offentliggøre, at det er sønnen, han har hjulpet. Man kan rejse spørgsmålet; hvis pressen ikke ved noget om, for hvem narkogælden er blevet betalt, hvorfor så offentliggøre det? Anders Samuelson kunne f.eks. begrunde offentliggørelsen med, at presset fra pressen eller baglandet har været for stort, at sønnen selv ønskede det offentliggjort eller at sagen tog for hårdt på familien. Anders Samuelson kommer ikke med nogen klar begrundelse for, hvorfor han handler, som han gør. Jeg finder det derfor modsigende, at Anders Samuelson skriver, at hensynet til sønnen har vejet over alt andet, når han så samtidig vælger at offentliggøre, at det var sønnens narkogæld han betalte, på trods af et legitimt krav om anonymitet.

Anders Samuelsen skriver efterfølgende, at han er 'super stolt' af sønnen og at den måde, hvorpå sønnen er kommet videre, aftvinger megen respekt. I stedet for at dvæle ved det faktum, at sønnen havde en narkogæld, pointerer Anders Samuelsen, at sønnen er kommet flot videre fra en ellers svær situation.

Hvor Anders Samuelsen, i starten af teksten, uddeler en form for skurkerolle til de parter, der har indledt en 'jagt' på ham og hans søn, kan det her opfattes som uddelingen af en helterolle til sønnen. Anders Samuelsens retorik kan her antages som værende et forsøg på at fjerne en kategorisering af sønnen som narkoman, og i stedet kategorisere ham som en søn, der har begået fejl, som han efterfølgende har rettet op på. Denne antagelse underbygges af følgende citat "*Jeg elsker uendeligt højt, min dreng!*". I dette citat erklærer Anders Samuelsen sin ubetingede kærlighed til sin søn. I stedet for at omtale ham som sin søn, anvender han ordet 'dreng' om sin søn. Med brugen af ordet 'dreng', skabes der associationer til et barn. Derved kategoriserer Anders Samuelsen sin søn som sit barn og sig selv som faren, med den uendelige kærlighed til barnet. Udover denne kategorisering af sønnen og sig selv, er det også interessant, at se på den handling det er, at erklære sin kærlighed til andre. Det kan antages, at en kærlighedserklæring i et vist omfang, hører til i privatsfæren imellem de mennesker erklæringen formuleres til, hvorfor det her er interessant, at Anders Samuelsen, på denne måde, offentligt giver sin kærlighedserklæring til sønnen. Dette underbygger kategoriseringen og den fremstilling af ham og hans søn, som faren, der på baggrund af sin kærlighed til sit barn, hjælper det i nød. En fremstilling af en situation, som for de fleste forældre, må antages at være let at identificere sig med. Det kan ydermere anskues som et forsøg på en menneskeliggørelse.

I den sidste del af statusopdateringen, henvender Anders Samuelsen sig direkte til pressen ved at skrive: "*Til pressen:*". Derved siger han eksplicit, at modtageren af det følgende, helt specifikt er pressen. Dette kan også betyde, at han implicit siger, at den foregående del af statusopdateringen ikke er henvendt til pressen. Jeg vurderer ydermere, at dette kan være et forsøg på at sende et signal om, at han ikke offentliggør, hvem han har hjulpet på baggrund af presset fra pressen, men af andre grunde.

Efter adresseringen til pressen skriver Anders Samuelsen følgende: "*Jeg beder om, at I vil lade ham være i fred*". Der gives her udtryk for en regulær bøn til pressen. Anders Samuelsen giver, ved hjælp af sin retorik, her udtryk for en bestemt magtbalance mellem ham og pressen, da han beder

dem om noget. Det fremstilles på en måde, hvor Anders Samuelsen og hans søn kommer til at fremstå som prisgivet i forhold til pressens ageren. På denne måde sætter han sig selv og sønnen i en offerrolle. Anders Samuelsen siger implicit, at pressen har en magt til at bestemme, hvorvidt noget skal være offentligt eller lades være, og dermed forblive privat.

Slutteligt skriver Anders Samuelsen, at hans søn ikke fortjener at blive jagtet, bare fordi hans far er i politik. Her italesættes grænsen mellem det private og det offentlige i en vis grad, da Anders Samuelsen her giver udtryk for en holdning til, at hans søn har ret til privatliv, selvom han selv er en offentlig person. Grænsen, der opridses her, kan opfattes som værende en grænse, der går ved det at inddrage private aspekter, såsom familiære forhold i fremstillingen af en offentlig person. Dette udsagn kan ydermere opfattes som et ønske om, at der skelnes mellem ham (Anders Samuelsen red.), som en offentlig person og som en privat person.

Opsummering af analysen af statusopdateringen – Anders Samuelsen

Anders Samuelsens anvender i dele af sin statusopdatering et bestemt ordvalg, som skal underbygge en bestemt selvfremsstilling. Han omtaler sin handling, som en hjælp til et andet menneske. Om pressens dækning af historien, anvender han ordet 'jagt' som en metafor, og fremstiller på den måde sig selv som offer og pressen som skurk. Ydermere benytter han sig f.eks. af talemåden 'lade være i fred' som et synonym for det, at være privat. Anders Samuelsen fremstiller ydermere sig selv, som værende pressen underdanig, da han direkte adresserer en bøn til dem, om at respektere det private. I statusopdateringen kategoriseres Anders Samuelsen som far, da gælden, han har betalt, var sønnens. I sin retoriske fremstilling af sagen som en hjælp, kategoriserer han sig som den omsorgsfulde far. Til at underbygge denne selvfremsstilling, erklærer Anders Samuelsen sin kærlighed til sønnen. En handling, der i sig selv repræsenterer noget privat, men som alligevel bliver offentliggjort. Sagen bliver af Anders Samuelsen fremstillet som en kamp mellem ham og pressen, og om hvorvidt noget hører til i privatsfæren eller i den offentlige sfære. Anders Samuelsen taler om det private i denne sag, som en legitim ret til anonymitet.

Diskursiv praksis

Denne del af analysen vil tage udgangspunkt i udvalgte Facebook kommentarer til statusopdateringen, samt en udvalgt nyhedsartikel, som er skrevet på baggrund af statusopdateringen. Denne analyse udføres for at danne en indsigt i, hvorledes pressen og

modtagerne på Facebook rekontekstualiserer statusopdateringen, og for derved at gøre det muligt, at identificere det Fairclough kalder for diskursprocessen.

Analyse af kommentarer

I det følgende vil der blive redegjort for tematiseringen af kommentarerne.

Anders Samuelssens statusopdatering har i alt modtaget 170 kommentarer, hvorfor jeg finder det nødvendigt med en tematisering af disse. Jeg har via en gennemlæsning af kommentarerne identificeret følgende temaer:

- Menneskelig handling
- Respekt-tilkendegivelser
- Kritik af pressen/privatlivets fred

Menneskelig handling

Det første tema kalder jeg for 'menneskelig handling'. Dette tema er dannet ud fra en identificering af, at en stor del af kommentarerne handler om, hvor menneskelig Anders Samuelssens handling er. En del giver i deres kommentarer udtryk for, at de ville have gjort det samme som Anders Samuelssen, hvis de befandt sig i en lignende situation. Handlingen bliver ofte italesat som menneskelig.

Respekt-tilkendegivelser

Dette tema kommer ud fra en identificering af, at en stor del af kommentarerne er 'respekt-tilkendegivelser' til Anders Samuelssens ærlighed. Heri påtales offentliggørelsen, som værende ærlig. Dette tema lægger sig i nogen grad op af det første tema, 'menneskelig handling', da denne ærlighed, i manges øjne, medfører en menneskeliggørelse af Anders Samuelssen.

Kritik af pressen/privatlivets fred

Det sidste tema er dannet ud fra en identificering af, at en lang række af kommentarerne indeholder kritik af pressen. Her kritiseres pressens ageren i forhold til Anders Samuelssens situation, men også dens generelle ageren. Begrebet 'privatlivets fred', bliver i flere af kommentarerne også nævnt og diskuteret, i forhold til den måde, pressen dækker offentlige personer.

De udvalgte kommentar

Kommentar 1

Den første kommentar er skrevet af en kvinde, med initialerne PR og er skrevet den 6. november 2011, kort tid efter Anders Samuelsen har postet sin statusopdatering. PRs kommentar har fået 10 likes, hvilket er i den høje ende, set på det gennemsnitlige antal likes, kommentarerne til denne statusopdatering, har modtaget. Kommentarens indhold går under tematiseringerne 'respekt-tilkendegivelse' og 'menneskelig handling'. Jeg vurderer derfor, at kommentaren er repræsentativ for en generel rekontekstualisering af statusopdateringen, der finder sted i kommentarerne.

PR indleder sin kommentar med at skrive: "*Stor respekt til dig, Anders!!*". Der indledes derved med en tilkendegivelse af respekt. PR taler direkte til Anders Samuelsen og tiltaler ham som Anders. Dette kan anskues, som en mere personlig og uformel tiltale, frem for en tiltale i form af fulde navn og måske endda titel. Dette kan også indikere, at PR i denne indledende del af kommentaren, taler til Anders Samuelsen som menneske og privatperson og ikke som politiker og offentlig person. Denne måde at tiltale Anders Samuelsen på, kan også være præget af den uformelle dialogiske tone, der ligger i brugen af et socialt medie som Facebook.

Efterfølgende skriver PR: "*Endelig en politiker, der er et godt eksempel for andre: Ærlig, menneskelig og sårbar (...)*". Heri er der en tydelig eksplicit kategorisering af Anders Samuelsen som politiker. Ved at eksplicitere Anders Samuelsen, som en politiker, der endelig er et godt eksempel for andre, gives der også implicit en kritik af, at politikere generelt ikke er gode eksempler for andre. PRs begrundelse for, hvorfor Anders Samuelsen er et godt eksempel for andre, ligger i de karaktertræk, hun skitserer i udsagnet. Hun giver her udtryk for, at hun opfatter Anders Samuelsen som værende 'ærlig', 'menneskelig' og 'sårbar'. Med ærlig kan det antages, at PR refererer til den handling, der ligger i at offentliggøre noget privat, og med 'menneskelig' refereres der til den handling, der ligger i at hjælpe sin søn. Som tidligere nævnt, sættes der i mange af kommentarerne, lighedstegn mellem det, at hjælpe sin søn i nød og det at være 'menneskelig'. Lige så opfattes resultatet af ærlighed, som en menneskeliggørelse af politikerens Anders Samuelsen.

Kommentar 2

Den anden kommentar, jeg vil belyse, er skrevet af en mand med initialerne FEA. Denne kommentar har fået fem likes, hvilket også er i den højere ende, set i forhold til gennemsnittet på de resterende kommentarer. Kommentaren er skrevet den 6. november, dvs. samme dag, som

statusopdateringen er postet.

Denne kommentar er endnu et eksempel på det tema, jeg kalder for 'menneskelig handling', da FEA i kommentaren giver udtryk for, at han ville have gjort det samme, som Anders Samuelsen har gjort, hvis han stod i en lignende situation. Et af de interessante elementer ved denne kommentar, ligger i det aspekt, at FEA erklærer sig uenig med Anders Samuelsen 'i stort og småt' og ydermere i måden, hvorpå Anders Samuelsen har håndteret situationen vedrørende den betalte narkogæld. Alligevel skriver FEA efter denne erklæring, at han inderst inde ved, at han ville have handlet, som Anders Samuelsen har gjort. Dette kan anskues som et udtryk for, at den handling, der ligger i at hjælpe vores børn i nød, ikke er bestemt af politisk overbevisning, men nok nærmere er en menneskelig adfærd fra naturens side.

Kommentaren her, er et eksempel på, at trods politiske uenigheder, så opfattes den handling, Anders Samuelsen har udført, ved at betale en narkogæld og derved hjælpe sin søn, som en menneskelig handling. Slutteligt skriver FEA i sin kommentar, at han håber, at pressen vil respektere Anders Samuelsens opfordring om at lade sønnen være. Herved erklæres der af FEA, også en grad af enighed i- eller forståelse for det, at ønske, at holde noget privat og i fred for offentligheden, også på trods af de politiske uenigheder.

Analyse af nyhedsartikel

Jeg vil i den nedestående analyse af denne nyhedsartikel, ikke gennemgå artiklen ord for ord, men derimod analysere relevante aspekter, der kan bidrage til at skabe et indblik i måden, hvorpå pressen rekontekstualiserer Anders Samuelsen statusopdatering.

Denne nyhedsartikel, bragt af Politiken, indeholder en overskrift, to underoverskrifter, et billede med dertilhørende tekst og en brødtekst. I artiklen citeres der i høj grad fra Anders Samuelsens statusopdatering, og artiklen bærer derfor præg af en refererende stil.

I artiklens overskrift præsenteres det, at Anders Samuelsen har betalt en narkogæld for sin søn. Overskriften er sat op som et citat af Anders Samuelsen og overskriften fortæller dermed, at det er noget, han selv er ude at offentliggøre. I underoverskriften uddybes offentliggørelsen på følgende måde: *"LA-lederen afslører, hvem det var, han hjalp ud af gæld til kriminelle"*. I underoverskriften kategoriseres Anders Samuelsen som politiker via en omtale, som LA-leder. Politiken italesætter Anders Samuelsens handling som en hjælp, og rekontekstualiserer i dette tilfælde sagen på samme måde, som Anders Samuelsen forsøger at fremstille handlingen i sin statusopdatering.

Politikens artikel indeholder et billede. På billedet ses Anders Samuelsen iført et jakkesæt, med en sløret partikollega i baggrunden. På billedet fremstilles og kategoriseres Anders Samuelsen derved som politiker. Teksten til billedet refererer ikke til, hvad der ses på billedet, men fortæller følgende historie: ”*Anders Samuelsen håbede, at han kunne holde sin søn ude af, hvad han kalder, mediernes intense jagt*”. Hvad der i denne sætning er interessant, er, at Anders Samuelsen ikke ordret siger, at medierne står bag det, han kalder for en ‘intens jagt’, hvilket sætningen ellers postulerer. Anders Samuelsen skriver i sin statusopdatering, at den intense jagt er indledt fra flere sider af, men han specificerer ikke, af hvem, den er indledt. Det kan tolkes, at han henviser til pressen og medierne, og en sådan tolkning eller antagelse laver jeg også i analysen af statusopdateringen. Jeg finder det iøjnefaldende, at Politiken (pressen) vælger at sætte ord på en sådan tolkning, ved at skrive det i artiklen.

Løbende i nyhedsartiklen citeres alle delene af Anders Samuelsen statusopdatering. Der undlades derved ikke noget af statusopdateringen.

Midt i artiklen er der endnu en underoverskrift, som lyder således: ”*Samuelsen betalte gæld på over 10.000 kroner*”. Denne underoverskrift repræsenterer et skift i artiklens vinkling af historien. Hvor den første del af artiklen handler meget om, hvad Anders Samuelsen skriver i sin statusopdatering, så handler denne del mere om, hvad sagen drejer sig om, og hvad der er gået forud for offentliggørelsen. Journalisten påpeger, at den betalte narkogæld var på et sted mellem 10.000 og 20.000 kroner.

Til sidst i artiklen påpeger journalisten, at Anders Samuelsen har mødt stor opbakning og henviser her til to forskellige Facebook kommentarer til statusopdateringen, hvor der gives udtryk for en respekt over for Anders Samuelsens handling. Journalistens vinkel på historien er her, at mange erklærer sig enige med Anders Samuelsen, og at mange kan identificere sig med- , og sætte sig ind i de valg, han har truffet i den pågældende sag.

Opsummering af analysen af diskursiv praksis – Anders Samuelsen

Ved hjælp af en tematisering af kommentarerne, er det blevet muliggjort, at identificere tendenserne i indholdet af de mange kommentarer, som Anders Samuelsens statusopdatering har modtaget. Mange af kommentarerne indeholder støtte til Anders Samuelsen. Dette kommer til udtryk ved at flere fortæller, at de ville have gjort det samme, hvis de stod i en lignende situation som Anders Samuelsen. Enighed i Anders Samuelsens handling viser sig også, trods politisk uenighed.

Handlingen bliver i en lang række af kommentarerne, omtalt som menneskelig handling. Derudover komplimenteres Anders Samuelsen for sin ærlighed og sårbarhed, og der bliver sat lighedstegn mellem disse egenskaber og det, at være menneske.

Det pointeres, at denne menneskelighed klæder ham som politiker og at han derved er et forbillede for andre. Herved kategoriseres Anders Samuelsen som politiker, med menneskelige kvaliteter.

Overordnet set, er størstedelen af kommentarerne en decideret 'tilkendegivelse af respekt' for hans handlinger, både det, at han har hjulpet sin søn, men også det, at han offentliggør det.

Der bliver i kommentarerne givet udtryk for en utilfredshed med pressen og deres måde at dække sagen på. Pressen kritiseres for deres manglende respekt, for det, som nogle af de kommenterende, kalder for 'privatlivets fred'.

Der bliver i nyhedsartiklen bragt citater fra Anders Samuelsen statusopdatering. Artiklen har derfor en refererende stil. Det er ydermere tydeligt, at der i artiklen lægges vægt på, at det er Anders Samuelsen, der selv offentliggør det og at dette ikke er pressen, der har en 'breaking news'.

I artiklen omtales Anders Samuelsen som LA-leder. Anders Samuelsen kategoriseres derigennem som politiker. Der anvendes i artiklen, ordet 'hjælp', som beskrivelse for Anders Samuelsens handling, og derved rekontekstualiseres fremstillingen af handlingen, på samme måde, som Anders Samuelsen selv fremstiller den i sin statusopdatering. Et andet ordvalg fra Anders Samuelsens statusopdatering, som også bliver anvendt i artiklen, er ordet 'jagt', som anvendes som en metafor for pressens dækning af sagen.

Vinklingen af historien er meget objektiv, da der, som før nævnt i store dele af artiklen, citeres fra statusopdateringen. Der bliver dog i artiklen kort lagt vægt på narkogældens størrelse. Ydermere gøres der i artiklen spalteplads til en fortælling om, at Anders Samuelsen på Facebook, møder stor støtte i kommentarerne.

Social praksis

Jeg vil i det følgende sammenfatte de fire delanalyseres resultater, og igennem en diskuterende analyse med afsæt i den teoretiske ramme, forsøge at svare på, hvorledes den politiske kommunikation af særdeles privat karakter, påvirker grænsen mellem det private og det offentlige.

Offentliggørelsen som handling – identificering af det private og det offentlige

Først og fremmest finder jeg det relevant at nævne, at jeg ikke arbejder ud fra en forudindtaget forståelse af, hvordan grænsen mellem det private og det offentlige i en politisk kommunikativ sammenhæng skal defineres. I forsøget på at forstå, hvordan grænsen påvirkes, er det derfor i den følgende analyse, afgørende at se på, hvordan Maja Panduro og Anders Samuelsen selv italesætter denne grænse. Jeg finder det derfor relevant at undersøge, hvorledes de to politikere italesætter den handling, der ligger i at offentliggøre noget af særdeles privat karakter.

De to politikeres statusopdateringer kan betragtes som offentliggørelser, da indholdet heri præsenterer noget ukendt, om afsender for modtageren. I selve ordet offentliggørelse, ligger der en eksplicit beskrivelse af, hvad der gøres i forbindelse med offentliggørelsen, som handling. Hvis ordet offentliggørelse deles op og vendes rundt, så det bliver til; at gøre noget offentligt, beskrives handlingen meget præcist. Maja Panduros og Anders Samuelsens statusopdateringer er begge offentliggørelser, hvori det, der offentliggøres, er af særdeles privat karakter. Maja Panduro og Anders Samuelsen har hver deres måde, at italesætte den handling, der ligger i at offentliggøre, det de gør. Offentliggørelsen af det særdeles private er dog ikke en udfordringsfri handling for de to politikere, hvis vi tager udgangspunkt i måden, hvorpå de omtaler offentliggørelsen. Begge politikere giver udtryk for en grad af modvilje mod at offentliggøre det private.

Anders Samuelsen taler ikke eksplicit om selve handlingen at offentliggøre noget, men derimod om at forsøge, at holde noget fra at blive offentliggjort. Han taler om sit forsøg på, at holde sagen med den betalte narkogæld ude af offentligheden, og argumenterer for dette ved at påpege sin søns legitime krav på anonymitet. Han taler ydermere om pressens dækning af sagen, som et forsøg på at afsløre noget og anvender i sin retorik også talemåden, 'lade være i fred'. Ud fra det faktum, at Anders Samuelsen har forsøgt at undgå en offentliggørelse, kan det antages, at han med offentliggørelsen, har overtrådt sin personlige grænse mellem det private og det offentlige, da anonymiteten af hans søn hermed er ophævet, og sløret er fjernet. I Maja Panduros tilfælde bliver offentliggørelsen italesat eksplicit, da hun beskriver offentliggørelsen som grænseoverskridende og som en blottelse. Ydermere taler hun om offentliggørelsen som værende svær. Hermed er der tydelige indikationer på at offentliggørelsen er udfordrende og udføres med en vis modvilje. De to politikeres kategorisering af offentliggørelsen af det private, som værende grænseoverskridende, bekræftes og anerkendes af flere af modtagerne på Facebook, da handlingen

her omtales som modig og respektværdig. Dette kan være en indikation på en større fælles opfattelse af, hvad der er nemt at offentliggøre, og hvad der er svært at offentliggøre. Ud fra denne identificering af offentliggørelserne som værende grænseoverskridende, må der nødvendigvis eksistere en grænse for de to politikere mellem det private og det offentlige.

Det private og det offentlige

En måde at anskue det private og det offentlige i et politisk kommunikativt perspektiv, kan være ved hjælp af Meyrowitz' regions teori. Her kan det, han kalder for middleregion, forstås som det offentlige, da det er i denne region, hvor selvfremstillingen finder sted. I henhold til teorien, er adfærden i denne region en kombination af den offentlige og den private rolle (Meyrowitz, 1985: 47). Det, han kalder for deepback, kan forstås som det private. Da der ifølge Meyrowitz sker en sammensmeltning mellem det offentlige og det private og deraf middleregionens opståen, skal det der er tilbage af privatheden, ikke længere opfattes som blot det private, men som en lukket privathed. Maja Panduros og Anders Samuelsens offentliggørelser kan betragtes som en optræden i middleregion, da deres optræden indeholder en blanding mellem en privat- og en offentlig rolle. Dette underbygges også af de adskillige identificeringer der i de foregående analysedele peger på, at både Maja Panduro og Anders Samuelsen kategoriserer og identificerer dem selv som politikere og som privatpersoner.

Hvad der i forlængelse heraf bør diskuteres, er karakteren af det, de offentliggør. Jeg kategoriserer i dette speciale, indholdet af statusopdateringerne for særdeles privat. Med særdeles privat, henvises der til en grad af privathed, der går ud over det sædvanlige private, som f.eks. livret, foretrukne feriemål, fritidsinteresse mm. Alle disse er eksempler på elementer, der i sin grundform hører til individet, som privatperson. Eksempler på det særdeles private kan være, seksualitet, sygdom, misbrug, interne familiekonflikter mm. Det særdeles private kan beskrives som emner, der hører til inden for husets fire vægge. Det særdeles private kan ydermere, og som tidligere diskuteret, kategoriseres som noget, der er forbundet med visse udfordringer og modviljer, i forbindelse med en offentliggørelse, f.eks. grundet tabu eller en risiko for udstødelse fra omverdenen. Ud fra denne forståelse af det særdeles private, finder jeg det relevant at diskutere, hvorvidt Maja Panduros og Anders Samuelsens offentliggørelser bør kategoriseres som en middleregion adfærd. Grunden til dette er, at en middleregion adfærd, ofte ikke besidder det Meyrowitz selv kalder for ekstreme karaktertræk fra frontstage og backstage (Meyrowitz, 1985: 47). Så med et lighedstegn mellem det

'ekstreme fra backstage' og det 'særdeles private', må det antages, at Maja Panduros og Anders Samuelsens adfærd ikke er traditionel middleregion adfærd. Men ikke desto mindre er det et faktum, at Maja Panduro og Anders Samuelsen gør en del af det private til en del af deres optræden, ved at bringe dette ud i offentligheden. Om inddragelsen af det særdeles private medfører, at grænsen bliver forskudt eller om middleregionen udvides, er uvis. Hvordan grænsen mellem det private og det offentlig heraf påvirkes, vil jeg diskutere senere i dette afsnit. Men først et indblik i offentliggørelsernes indhold, politikernes identificeringer og kategoriseringer af dem selv, og modtagernes rekontekstualisering af dette.

Indholdet i offentliggørelsen – politikerens og mennesket på samme tid

Som før nævnt, fremstiller både Maja Panduro og Anders Samuelsen sig selv, som værende både politiker og privat person i deres statusopdateringer. Der sker dermed en personliggørelse af politikerens. Det skal være sagt med det samme, at personliggørelsen i den politiske kommunikation, ikke er et nyt fænomen. Forskellen fra personliggørelsen af den politiske kommunikation i starten af det 20. århundrede og frem til i dag, ligger i, at dengang var synonymet for det personlige, knyttet til personens sociale rolle, hvor det i dag er mere knyttet til personens private identitet (Hjarvard, 2008: 100-101). Politikernes selvfremstilling i dag, kan derfor betragtes som en balancegang mellem det private og det offentlige. En sådan balancegang bekræftes også i de foregående analyser af statusopdateringerne, hvor der er adskillige eksempler på, at Maja Panduro og Anders Samuelsen i deres kommunikation navigerer imellem en selvfremstilling som privatperson og politiker. Maja Panduro nævner f.eks. sin veninde og trækker dermed referencer til sit privatliv. Ydermere fremstiller hun sig som en sårbar person, ved at præsentere udfordringerne i forbindelse med sin sygdom. På samme tid fremstiller hun sig selv som politiker, ved at trække referencer til sit politiske arbejde og ved at præsentere fremtidige politiske mål.

Lige så, balancerer Anders Samuelsen mellem det private og det offentlige, i hans identificering af sig selv og derved hans selvfremstilling. Indholdet i Anders Samuelsens offentliggørelse, vidner om familiære problemer. Herigennem formår Anders Samuelsen at kategorisere sig som far og familiemenneske. På den anden side fremstiller han også sig selv som politiker, da han i sin statusopdatering omtaler sig selv som netop dette. Denne selvfremstilling, som både politiker og privat person, er ifølge Hjarvard med til at styrke autenciteten og derved styrke autoriteten hos politikerens (Hjarvard, 2008: 99-100). Maja Panduros offentliggørelse af sygdomsmeldingen, viser en

form for svaghed hos hende, som er relateret til det særdeles private. I hendes retoriske fremlægning af sygemeldingen, fremstiller hun denne svaghed, som en mulighed for en styrkelse af hende, som politiker. På denne måde bekræfter Maja Panduro, Meyrowitz og Hjarvards forståelse af, at det politiske budskab autenciteres igennem en fremtræden, kombineret af elementer fra den formelle rolle som politiker og politikerens private livshistorie (Hjarvard, 2008:101). Hertil bør det igen nævnes, at Hjarvard forklarer, at politikerens skaber personlighed i sin fremtræden ved at vise private sider af sig selv, hvorfor jeg finder det relevant at rejse spørgsmålet: *“Hvad sker der med selvfremstillingen, hvis det, politikerens viser, er af særdeles privat karakter?”* Svaret på dette, kan måske findes i modtagernes rekontekstualisering af de to politikeres statusopdateringer.

Rekontekstualiseringen

Til både Maja Panduro og Anders Samuelsen er der en bred opbakning til det offentliggjorte. Dette kan spores i kommentarerne på Facebook. I begge politikeres tilfælde bliver offentliggørelsernes indhold italesat som ærligt og menneskeligt. Denne ærlighed og menneskelighed bliver i kommentarerne omtalt, som en styrke for Maja Panduro og Anders Samuelsen, i deres roller som politikere. Denne identifikation bekræfter på sin vis Hjarvards førømtalte udsagn om, at politikerens skaber personlighed gennem en kombination af den offentlige rolle og den private. Hvad identifikationen også bekræfter er, at en kombination af en offentlig rolle og af det særdeles private, også kan bevirke en styrkelse af opfattelsen af politikerens kunnen.

Et andet interessant aspekt er, at Maja Panduro i højere grad end Anders Samuelsen møder kritik. Med en bevidsthed om, at de to statusopdateringer på visse områder skiller sig ud fra hinanden, kan en forklaring på dette stadig være, at hun i sin selvfremstilling lægger mere vægt på sin rolle som politiker end som privat person, set i forhold til Anders Samuelsen selv. Denne forklaring er selvfølgelig sat lidt på spidsen, men kan med et afsæt i ideen om, at den politiske kommunikation er vellykket, hvis denne består af den rette kombination af en selvfremstilling af både den formelle status og af personlige kvaliteter, forklares (Hjarvard, 2008:100). En anden forklaring på, hvorfor de to statusopdateringer modtager to forskellige mængder kritik, kan selvfølgelig også ligge i selve indholdet af statusopdateringerne. Indholdet i Maja Panduros statusopdatering lægger sig i høj grad op af en allerede eksisterende samfundsmæssig debat om velfærdsstaten, hvorimod Anders Samuelsen indhold drejer sig om det, at hjælpe sit barn, koste hvad det vil.

På baggrund af en analyse af kommentarerne, tyder det på, at indholdet i begge politikeres statusopdateringer er noget, modtagerne let kan identificere sig med. Til måden, hvorpå Anders Samuelsen har håndteret situationen med sin søn og narkogælden, er der en bred opbakning at spore i kommentarerne. Denne opbakning begrundes med, at de kommenterende ville have handlet på samme måde, da de kan identificere sig med tanken om, at ville gøre alt for sine børn i nød. Hertil er det igen værd at nævne, at Anders Samuelsens handlinger bliver italesat, som værende menneskelige. I høj grad er dette også tilfældet for italesættelsen af Maja Panduros indhold i hendes offentliggørelse. Det interessante i denne kontekst er, at det både er de støttende og de kritiske på Facebook, der giver udtryk for, at de kan identificere sig med det, hun offentliggør. Hvad end der gives støtte eller kritik, så er argumentationsgrundlaget skabt ud fra det faktum at den kommenterende kan identificere sig med det, at være ramt af psykiske lidelser.

Ud fra ovenstående skitsering, er det tydeligt, at både Maja Panduro og Anders Samuelsen krediteres af modtagerne på Facebook, for at inddrage det særdeles private i deres selvfremstilling, som både politiker og privat person. Det er ydermere tydeligt, at det, de offentliggør, for mange mennesker er nemt at identificere sig med. Med afsæt i denne skitsering, finder jeg det relevant at sætte spørgsmålstejn ved, om synonymet for det personlige kun er det private? Eller om det kan redefineres til en anden grad af privathed. Det er i hvert fald i ovenstående analyse, blevet bekræftet, at det særdeles private også kan bidrage til en styrkelse af selvfremstillingen, som en kompetent politiker.

Grænsen – indvirkningen på denne og kampen mellem politikerne og medierne

For at komme nærmere svaret på, hvorvidt synonymet for det personlige, kræver permanent redefinering og hvad dette i så fald må betyde for forståelsen af grænsen mellem det private og det offentlige, vil jeg i det følgende diskutere teoretiske perspektiver på mediernes rolle i den politiske kommunikation.

Som Goffman beskriver det, er backstage området et sted, hvor individet kan forvente at få fred (Goffman, 1956: 70). Denne forventning herom, må set i lyset af medialiseringen af samfundet og derved den øgede synlighed af politikerne, i dag opfattes som en naiv forventning. Ifølge Hjarvard er der en øget interesse fra medierne, i at vise politikerens bag privatlivets facade (Hjarvard, 2008: 103). Anders Samuelsens metaforiske beskrivelse af mediernes dækning af sagen med den betalte narkogæld, som værende en jagt på at afsløre noget, kan tolkes som et udtryk for en utilfredshed,

over for mediernes interesse i at komme ind bag ved privatlivets mure. Der kan derfor være tale om en kamp mellem medierne og politikerne, om hvor grænsen for adgangen til privatlivet skal ligge. Ifølge Hjarvard foregår der en kontinuerlig kamp mellem politikerne og medierne, om hvor grænsedragningen mellem det private og det offentlige skal placeres (Hjarvard, 2008: 103-104). Hvis der tages udgangspunkt i Hjarvards opfattelse af, at synligheden af politikerne gradvist øges i takt med mediernes udvikling, kan det antages, at den kontinuerlige kamp om grænsedragningen, med tiden kan betyde en indskrænkning af politikernes privatliv. Dette fordrer dog, at det er medierne, der kontrollerer politikernes synlighed i det offentlige. Hertil bør det diskuteres, hvorvidt magten over synligheden, har rykket sig, til fordel for politikerne, i forbindelse med de sociale mediers indtog som allemandseje og som kommunikationsredskab hos den enkelte politiker. Hjarvard beskriver synlighed som en politisk ressource. Han påpeger dog yderligere, at denne ressource er kontrolleret af medierne, hvorfor politikerne til en vis grad er afhængige af medierne (Hjarvard, 2008: 104). Med en betragtning af Facebook, som værende politikernes eget medie, kan det antages, at politikerne er blevet mere uafhængige af de andre medier og pressen, da politikerne med brugen af Facebook, har opnået en større kontrol over deres egen synlighed. Politikerne har derved fået et oplagt værktøj til at kommunikere direkte med vælgerne, uden om den redigerende magt.

Hvilken indflydelse har politikernes øgede kontrol over synligheden af dem selv, på den medierede presses arbejde og bør vi stadig opfatte dette samfundsorgan som den 'redigerende magt'? I forlængelse heraf, finder jeg det relevant at nævne, at de udvalgte nyhedsartiklers fremstilling af statusopdateringerne, bærer præg af en høj grad af citering direkte fra statusopdateringerne. Dette kan indikere, at politikerne med brugen af Facebook som eget medie, har fået større kontrol over fremstillingen af det private, og derved en øget indflydelse på, hvordan det skal modtages af offentligheden. Det indikerer dog ikke en decideret øget kontrol over selve synligheden, da de øvrige medier og pressen ikke er forsvundet med fremkomsten af de sociale medier. Den kontinuerlige kamp om grænsedragningen, kan derfor opfattes som stadig eksisterende. Det kan ydermere antages, at politikernes øgede kontrol over fremstillingen af det private, har indskrænket mediernes kontrol i denne sammenhæng. Med henvisning til nyhedsartiklernes citerende og refererende fremstilling af det offentliggjorte i statusopdateringerne, kan dette bekræftes. Med dette in mente, må nyhedsværdien i pressens historier derved blive lavere, da historierne om politikernes offentliggørelser ikke er 'breaking news' i den traditionelle forstand, da nyheden allerede er

offentliggjort uden om den redigerende magt. Med udgangspunkt i det faktum, at pressen og medierne i høj grad er kommercialiseret, kan tabet af nyhedsværdien betyde 'bad business', hvorfor det kan forventes, at kampen om at sætte grænsen mellem det private og det offentlige, bliver endnu mere intens og måske endda i højere grad er en kamp for at overskride grænsen. Pressen vil ud fra et økonomisk perspektiv, være nødt til at gå over grænsen, for at få indblik i det særdeles private og derved genoprette nyhedsværdien. Dette kan medføre, at grænsen mellem det private og det offentlige rykkes, således at politikernes private rum indskrænkes. Uanset hvilken konsekvens den kontinuerlige kamp om grænsedragningen har for grænsen mellem det private og det offentlige, må grænsen beskrives, som værende utydelig, da den grundet den kontinuerlige kamp, er under konstant pres. Er dette tilfældet, kan en redefinering af synonymet for det personlige med tiden også finde sted. En sådan redefinering kan som tidligere foreslået, være at synonymet for det personlige i et politisk kommunikativt øjemed, skal gå fra at være det private, til at være det 'særdeles private'. Uanset om en redefinering bør finde sted, tyder denne analyse på, at det 'særdeles private' i den politiske kommunikation, kan have visse betydninger for kommunikationen. Hjarvard taler overordnet set om den personlige selvfremstilling, som en selvfremstilling med fokus på positive private karaktertræk. Han går hermed ikke i dybden med, hvad det betyder for selvfremstillingen, at vise negative eller sårbare sider fra det private. Hvorfor jeg vurderer, at min analyse kan supplere til et sådant perspektiv, da det 'særdeles private' i denne undersøgelse afspejler negative og sårbare elementer fra privatsfæren. I forlængelse heraf, finder jeg det relevant at nævne, at min analyse peger på, at det særdeles private med gavn kan indbringes i politikernes selvfremstilling. Det skal hertil pointeres, at analysen peger på, at det er en styrke for politikerne, at have redaktionsmagten i forbindelse med inddragelse af negative og sårbare elementer i selvfremstillingen.

Konklusion

Jeg vil i det følgende redegøre for denne undersøgelses analyseresultater, for derved at besvare specialets problemformulering.

Problemformulering:

Hvordan kommunikerer politikerne på Facebook via statusopdateringer af særdeles privat karakter og hvordan bliver dette rekontekstualiseret af pressen og af modtagerne på Facebook? Hvilken indvirkning har inddragelsen af det særdeles private i det offentlige rum på grænsen mellem disse to sfærer?

Underspørgsmål:

- Hvordan identificerer politikerne sig selv i statusopdateringerne?
- Hvordan forbinder og italesætter de det private og det offentlige?

Det første skridt i en analyse i henhold til Faircloughs tredimensionelle model, er en analyse af teksten og dets indhold. I dette speciale er de undersøgte tekster Maja Panduros og Anders Samuelsens statusopdateringer. Til denne del af analysen har det første spørgsmål i problemformuleringen været tilknyttet, samt de to underspørgsmål.

Jeg kan konkludere at både Maja Panduro og Anders Samuelsen identificerer og kategoriserer dem selv som værende både menneske og politiker. De kombinerer herved en privat- og en offentlig rolle i deres selvfremstilling. Det private og menneskelige aspekt kommer først og fremmest til udtryk via indholdets særdeles private karakter i statusopdateringen. Maja Panduro italesætter sig selv som veninde og fremstiller sig selv som et offer for sygdommen og som værende sårbar. Hun italesætter offentliggørelsen af hendes sygemelding som grænseoverskridende og som en blottelse. Hun skitserer dermed hendes opfattelse af en grænse mellem det private og det offentlige. Det er tydeligt, at Maja Panduro fremstiller offentliggørelsen af hendes sygemelding som værende en nødvendighed i forhold til at komme skam og tabu til livs og derved hjælpe andre i samme situation. Ydermere er en vigtig pointe at hun fremstillier sygemeldingen som noget der i fremtiden kan styrke hende som politiker.

Anders Samuelsen kategoriserer sig, som værende den omsorgsfulde far til sin søn, sin dreng, og sit barn. Han italesætter sin handling som en hjælp til sin søn. Ydermere giver han udtryk for et ønske om at sagen skulle forblive i det private grundet et legitimt krav om anonymitet af sønnen. Han forbinder det private og det offentlige ved at tale om offentliggørelsen som uønsket og udført med en modvilje, men ikke desto mindre en nødvendighed, på grund af presset fra medierne. En vigtig pointe som analysen har tydeliggjort er, at Anders Samuelsen ved hjælp af hans valg af ord og brug af metaforer fremstiller pressens dækning af sagen som en jagt på ham og hans søn. Han sætter derved sig selv i en offerrolle. Ydermere er et relevant aspekt at han fremstiller hans handling som en hjælp til sin søn i nød og legitimerer derved det at betale en narkogæld.

Det næste skridt i Faircloughs tredimensionelle model er en analyse af den diskursive praksis. I denne analysedel har jeg haft et fokus på, at belyse hvorledes pressen og modtagerne på Facebook rekontekstualiserer politikernes statusopdateringer. Til denne del af analysen er det andet spørgsmål i problemformuleringen tilknyttet.

Det er tydeligt at pressen rekontekstualiserer begge statusopdateringer meget lig måden hvorpå politikerne selv fremstiller disse, da nyhedsartiklerne i høj grad består af citater fra statusopdateringerne. Derved er begge nyhedsartikler skrevet i en meget referende stil.

Modtagerne af Maja Panduros statusopdatering, rekontekstualiserer overordnet denne på to forskellige måder. Den første del kritiserer Maja Panduro som politiker og det hun repræsenterer, og anerkender hende ikke som værende et privat individ og almen borger. Det er dog tydeligt at disse modtagere i høj grad identificerer sig med det, at blive ramt af psykiske lidelser. Den anden del af modtagerne anerkender Maja Panduro som værende både politiker og privat person. De italesætter hendes sygmelding og hendes sårbarhed som menneskelig og italesætter dette som en styrkelse af hende som politiker. Disse identificerer sig også med det, at blive sygmeldt grundet psykiske lidelser. Den grænse mellem det private og det offentlige som Maja Panduro italesætter bliver også af modtagerne anerkendt, da offentliggørelsen bliver italesat som værende modig.

Det er i analysen tydeligt at modtagerne af Anders Samuelsens statusopdatering er overvejende positive og støttende. De rekontekstualiserer Anders Samuelsen som værende, sårbar og ærlig og

derved menneskelig. Det er tydeligt at modtagerne kan identificere sig med den måde Anders Samuelsen har handlet på.

Den sidste del af Faircloughs tredimensionelle model er social praksis. Til denne del af analysen hører det sidste spørgsmål i problemformuleringen.

Analysen viser at det særdeles private med rette kan indbringes i politikernes selvfremstilling, da modtagerne giver udtryk for, at dette bidrager til en menneskeliggørelse af politikerne. Denne menneskeliggørelse italesættes ydermere som en styrkelse af deres hverv som politikere. Det medfører med andre ord en autentificering og derved en øget autoritet som politiker. Hertil tyder analysen på at dette er muliggjort, med den øgede kontrol over selvfremstillingen i forbindelse med brugen af det sociale medie Facebook. På den måde er det blevet muligt for politikerne, at kommunikere med borgerne uden om den redigerende magt. Det betyder at politikerne har en større kontrol over italesættelsen af de særdeles private detaljer og derved en større kontrol over den ønskede selvfremstilling. Det kan derved antages at det redigerende magtforhold mellem politiker og presse/medier har ændret sig.

Analysen peger på at pressen på baggrund af den indskrænkede magt over redigeringen af politikernes kommunikation med borgerne, kan lide tab af nyhedsværdi i deres historier. Et sådan tab af nyhedsværdi, kan i værste fald true eksistensen af den kommercialiseret del af pressen og medierne. Analysen påpeger at dette kan betyde at pressen, på baggrund af et økonomisk perspektiv, er nødsaget til at forsøge at overskride grænsen mellem det private og det offentlige, for at genoprette nyhedsværdien i deres historier, hvorfor det tyder på at der forgår en kontinuerlig kamp om grænsedragningen mellem pressen og politikerne. Det tyder ydermere på at denne kontinuerlige kamp medfører en øget synlighed af politikerne, hvilket betyder at mere og mere af det private bliver en del af det offentlige. Det kan derudfra antages at politikerne privatsfære indskrænkes og derved rykkes grænsen, for hvad der bliver belyst i offentligheden. Om ikke andet så bidrager den kontinuerlige kamp til at grænsen mellem det private og det offentlige ikke er en statisk grænse men derimod er dynamisk, da den konstant bliver forsøgt sat og derefter overskredet, hvorfor grænsen kan opfattes som utydelig og sløret.

Litteraturliste:

- Antoft, Rasmus & Salomonsen, Heidi Houlberg 2007: *Det kvalitative casestudium*. I Antoft et. al.: *Håndværk & Horisonter – tradition og nytænkning i kvalitativ*. Odense: Syddansk Universitetsforlag.
- Fairclough, Norman 2008: *Norman Fairclough - Kritisk diskursanalyse*. København. 1. Udgave, 3. Oplag: Hans Reitzels Forlag.
- Goffman, Erving 1956: *The Presentation of Self in everyday life*. Monograph No. 2: University of Edinburgh
- Hjarvard, Stig 2008: *En verden af medier – Medialiseringen af politik, sprog, religion og leg*. Frederiksberg C. 1. Udgave, 2. Oplag: Samfundslitteratur.
- Jensen, Jakob Linde 2013: *Facebook som politisk offentlighed (Facebook nr. 8)*: Samfunds litteratur.
- Jessen, Iben Bredahl & Graakjær, Nicolai Jørgensgaard 2015: *Selektion – om udvælgelse af medietekster til analyse*. MÆRKK – ÆSTETIK OG KOMMUNIKATION NR. 04. Systime
- Jørgensen, Marianne Winther & Phillips, Louise 2013: *Diskursanalyse som teori og metode*. Frederiksberg C. 1. Udgave, 10. Oplag. Roskilde Universitetsforlag/Samfundslitteratur
- Katz, Elihu 1988: *Disintermediation: Cutting Out the Middle Man*. Annenberg School for Communication: University of Pennsylvania.
- Langer, Ana Inés 2011: *The Personalisation of politics in the UK – Mediated leadership from Attlee to Cameron*. Manchester: Manchester University Press.
- McNair, Brian 2007: *AN INTRODUCTION TO POLITICAL COMMUNICATION*. London & New York. Third edition: Routledge.
- Meyrowitz, Joshua 1985: *No sense of Place: The Impact of Electronic Media of Social Behavior*. New York. Oxford University Press.
- Rasborg, Klaus 2014: *Socialkonstruktivismen i klassisk og moderne sociologi*. I Fuglsang, Lars, Bitsch Olsen, Poul, Rasborg, Klaus 2014: *Videnskabsteori i samfundsvidenskaberne – På tværs af fagkulturer og paradigmer*. Frederiksberg C. 3. Udgave, 2. Oplag: Samfundslitteratur.
- Stanyer, James, Sheafer, Tamir, Van Aelst, Peter 2012: *The personalization of mediated political communication: A review of concepts, operationalizations and key findings*. 13 (2) Side 302-320: SAGE
- Yin, Robert K. 2014: *Case Study Research. Design og Methods*. Fourth Edition: SAGE.

<http://politiken.dk/indland/politik/ECE1442716/anders-samuelsen-jeg-betalte-min-soens-narkogaeld/> (lokaliseret d. 21 februar 2016)

<http://www.bt.dk/politik/toppolitiker-traekker-stikket-sygemeldt-med-depression-og-angst> (lokaliseret d. 11 marts 2016)

<https://www.facebook.com/anders.samuelsen?fref=ts> (lokaliseret d. 21 februar 2016)

<https://www.facebook.com/majapanduro/?fref=ts> (lokaliseret d. 11 marts 2016)

<https://zephoria.com/top-15-valuable-facebook-statistics/> (lokaliseret d. 15 marts 2016)

Bilag 1. Maja Panduros statusopdatering

Maja Panduro

11. marts · 🌐

Nogle meldinger skal man tage en dybere indånding for at skrive end andre. Denne her har været svær.

Jeg er blevet ramt af alle mine egne fordomme. Også dem jeg bildte mig ind, at jeg ikke havde.

Jeg har i mit politiske liv brugt så mange kræfter på at kæmpe kampen for, at det ikke skal være tabu eller skamfuldt - at det ikke skal være mere pinligt at være syg indvendig end udvendig. Derfor er det en bitter pille at sluge, hvor svært det alligevel er at forlige mig med, at det også kunne ramme mig selv. Jeg havde aldrig forestillet mig at det skulle ske for mig. Men det har det gjort.

Jeg er blevet sygemeldt med depression og angst efter igennem alt for lang tid ikke at have lyttet til min krops stress-signaler. Selv ikke da den råbte højest og midt i valgkampen i sommer sendte mig i gulvet på en måde, så jeg troede, det var en hjerneblødning, lyttede jeg. Jeg troede, jeg kunne klare det selv med en god lang sommerferie og ved at arbejde mindre.

Men som en klog veninde sagde: når først elastikken er sprunget eller blevet slap, bliver den ikke bare den samme igen fordi man letter presset. Der skal noget andet til.

Derfor er jeg begyndt behandling og er sygemeldt indtil videre.

Jeg kommer derfor heller ikke til at være aktiv her i den næste tid.

Det er vanvittigt grænseoverskridende at blotte mig på den her måde. Men jeg tror, det er nødvendigt, at nogle af os gør det, hvis vi skal tabuerne og skammen til livs.

Jeg tror inderligt på, at der er brug for folk med alle slags erfaringer i politik. Og der er brug for, at vi, der får den her slags erfaringer, ikke tier med dem, fordi vi skammer os.

Hvis tabuet nogensinde skal brydes, må nogen sætte handling bag ordene.

Jeg glæder mig til at vende frygteligt tilbage med nye kræfter. Vi har så meget at kæmpe for.

Bilag 2. Kommentarerne til Maja Panduros statusopdatering

Kommentar 1. CB

Jeg er ked af at høre, at du er gået ned med stress, angst og depression (been there, done that).

Du er dog som politiker i den heldige situation, at du ikke på egen krop skal mærke det system, som dit parti har været med til at skabe.

Du skal ikke som nyligt sygemeldt sidde i sygedagpengeafdelingen og som noget af det første høre på, at sagsbehandleren siger: "Nå, skal vi se på noget aktivering?"

Du skal ikke se dine sygedagpenge løbe ud, hurtigere end dit helbred bedres. Du skal ikke leve med 'bonus'-angsten, der kommer af at frygte for, hvornår du ikke længere har en indtægt.

Du skal ikke arbejdsprøves osv. osv.

Det er fint, at du står frem for at komme tabuerne og skammen til livs, men det er ikke det, der fylder mest for den sygemeldte, der er almindelig borger og ikke nyder politikernes privilegier.

Det, man som sygemeldt har allermest brug for, er, at man får ro til at komme sig, og at man har råd til at beholde sin bolig og betale sine regninger imens. Ingen af disse ting er opfyldt i det nuværende system!

Selv om du heldigvis for dig ikke kommer til at opleve dette på egen krop, så håber jeg, at din sygemelding vil få dig til at reflektere over, hvordan vi behandler syge i vores samfund.

Med ønsket om en god bedring.

Synes godt om · Svar · 👍 210 · 11. marts kl. 20:03

Kommentar 2. NBP

Kære Maja, du er hverken blevet dårligere eller bedre menneske i mine øjne, bare endnu mere menneske. Det kan jeg godt lide, modigt og flot.

Jeg ønsker det bedste for dig, og håber du finder din vej til mere lys i dit liv.

Synes godt om · Svar · 👍 22 · 11. marts kl. 17:12 · Redigeret

Bilag 3. Nyhedsartikel - Maja Panduro

Toppolitiker trækker stikket: Sygemeldt med depression og angst

Her ses Maja Panduro omgivet af socialdemokraterne Henrik Dam Kristensen, Mogens Lykketoft og Bjarne Corydon under åbningsdebatten i Folketinget torsdag d. 9 oktober 2014. (Foto: Keld Navntoft/Scanpix 2014) Foto: Keld Navntoft

Socialdemokraternes miljøordfører Maja Panduro er blevet sygemeldt med depression og angst, og vil dermed tage orlov fra sit arbejde i Folketinget. Det skriver den 33-årige politiker selv på Facebook.

»Nogle meldinger skal man tage en dybere indånding for at skrive end andre. Denne her har været svær.«

Sådan indleder Maja Panduro sin opdatering på [Facebook](#), hvori hun åbent fortæller om årsagen til sin sygemelding, som skyldes en kombination af både angst og depression, som hun alt for længe har ignoreret.

»Jeg er blevet sygemeldt med depression og angst efter igennem alt for lang tid ikke at have lyttet til min krops stress-signaler. Selv ikke da den råbte højest og midt i valgkampen i sommer sendte mig i gulvet på en måde, så jeg troede, det var en hjerneblødning, lyttede jeg,« skriver Maja Panduro i sin opdatering, som kan læses i sin helhed herunder.

Maja Panduro, der er valgt i Østjyllands Storkreds, skriver desuden, at hun er begyndt i behandling for sin sygdom. Den tidligere politiske ordfører skriver ikke noget om, hvor længe hun

regner med at være sygemeldt, men at hun heller ikke regner med at være aktiv på Facebook i den næste tid.

Tilbage i november måned sidste år måtte Maja Panduros partifælle og tidligere miljøminister for Socialdemokraterne Kirsten Brosbøl ligeledes tage sygeorlov fra Folketinget på grund af stress. Kirsten Brosbøl blev i den forbindelse afløst af Malte Larsen som 1.suppleant i den socialdemokratiske folketingsgruppe. Denne gang ser det ud til at den tidligere økonomiske overvismand Christen Sørensen, der er 2. suppleant i Østjyllands Storkreds, skal afløse Maja Panduro. Dette er dog endnu ikke blevet bekræftet af Socialdemokratiet.

Bilag 4. Anders Samuelsons statusopdatering

Anders Samuelson

6. november 2011 · 🌐

Hvem har jeg hjulpet?

Der er flere flere sider indledt en intens jagt på at "afsløre" hvem jeg har hjulpet. Det er min ældste søn. Hensynet til ham har vejet over alt andet. Mit håb har været at hensynet til min søns helt legitime krav på anonymitet blev respekteret. Det håb må jeg desværre opgive. Jeg er superstolt af ham og ikke mindst af hvordan det er lykkedes ham at komme flot videre. Det aftvinger SÅ meget respekt. Jeg elsker uendeligt højt min dreng!

Til pressen: Jeg beder om at I vil lade ham være i fred. Han fortjener ikke at blive jagtet fordi hans far er i politik.

Bilag 5. Kommentarerne til Anders Samuelssens statusopdatering

Kommentar 1. PR

██████████ Stor respekt til dig, Anders!! Endelig en politiker, der er et godt eksempel for andre: Ærlig, menneskelig og sårbar - og tilmed knalddygtig! Du vinder flere og flere stjerner i mine øjne!

6. november 2011 kl. 14:15 · Synes godt om · 10

Kommentar 2. FEA

██████████ Trod min uenighed med dig i stort og småt OGSÅ vedr. denne sag da politiet skulle have taget sig af sagen. Så ved jeg inderst inde at jeg ville have handlet som du har gjort. Håber at pressen vil respektere din opfordring vedr. din søn. Pøj pøj i denne yderst penible situation!

6. november 2011 kl. 15:21 · Synes godt om · 5

Bilag 6. Nyhedsartikel – Anders Samuelsen

Anders Samuelsen: Jeg betalte min søns narkogæld

LA-lederen afslører, hvem det var, han hjalp ud af gæld til kriminelle.

BESKYTTER. Anders Samuelsen håbede, at han kunne holde sin søn ude af, hvad han kalder, mediernes intense jagt. Nu vælger han at offentliggøre, at det var sønnen, han hjalp af med en narkogæld. Foto: Jens Dresling (arkiv)

Liberal Alliances leder, Anders Samuelsen, skriver på Facebook, at det var hans ældste søn, som han betalte narkogæld for.

»Der er fra flere sider indledt en intens jagt på at 'afsløre', hvem jeg har hjulpet. Det er min ældste søn. Hensynet til ham har vejet over alt andet«, skriver han og fortsætter:

»Mit håb har været, at hensynet til min søns helt legitime krav på anonymitet blev respekteret. Det håb må jeg desværre opgive. Jeg er superstolt af ham og ikke mindst af, hvordan det er lykkedes ham at komme flot videre«.

Samuelsen betalte gæld på over 10.000 kroner

Den liberale leder udtrykker sin store kærlighed til sønnen.

»Det aftvinger så meget respekt. Jeg elsker uendeligt højt min dreng!«, skriver Anders Samuelsen.

Sagen drejer sig om, at Anders Samuelsen har betalt en narkogæld som ifølge Berlingske var på mellem 10.000 og 20.000 kroner.

Og partilederen møder stor forståelse fra de personer, som har kommenteret på hans væg på Facebook.

Folketingsmedlem for Liberal Alliance Ole Birk Olesen skriver:

'Du gjorde, hvad du skulle gøre. Livet er ikke altid så ligetil, som nogen gerne vil gøre det til. Til knægten: Tag dig ikke af det, vi begår alle fejl. Det gælder bare om at lære af det, og det har du gjort. Videre med livet!'

En anden skriver: 'Respekt Anders, medmenneskelighed og næstekærlighed. Alle rigtige forældre prioritere deres børns ve og vel højest!'